

Karl Marx ja Friedrich Engels

**NÄENNAISTÄ HAJAANNUSTA
INTERNATIONAALISSA**

**KANSAINVÄLISEN TYÖVÄENLIITON PÄÄNEUVOSTON
SULJETTU KIERTOKIRJE**

Tähän mennessä Pääneuvosto on katsonut tarpeelliseksi pidättyä kokonaan antamasta lausuntoja Internationaalien sisäisen kamppailun johdosta eikä ole milloinkaan vastannut julkisesti niihin avoimiin hyökkäilyihin, joita työväenliiton eräät jäsenet ovat tehneet sitä vastaan jo yli kaksi vuotta.

Jos kuitenkin voitiin edelleenkin olla vaiti, kunnes kysymyksessä olivat vain niiden muutamien vehkeilijöiden juonet, jotka koettivat tahallaan saada aikaan selkkausta Internationaalien ja erään syntymästään alkaen Internationaalille vihamielisen seuran* välillä, niin nyt, kun Euroopan taantumus on saanut tukea tuon seuran aiheuttamista skandaaleista, aikana, jolloin Internationaali kokee kriisiä, jollaista se ei ole joutunut tuntemaan perustamisestaan alkaen, Pääneuvoston on pakko esittää historiallinen katsaus kaikista noista juonista.

I

Pariisin kommuunin tappion jälkeen Pääneuvosto julkaisi ensi töikseen Ranskan kansalaissotaa koskevan julkilausuman**, jossa se ilmaisi solidaarisuutensa kaikkia Kommuunin toimia kohtaan hetkellä, jolloin nuo

* — Kansainvälinen sosialistisen demokratian allianssi.
Toim.

** Ks. tätä osaa, s. 413—501. *Toim.*

toimet antoivat porvaristolle, lehdistölle ja Euroopan hallituksille aihetta syytää virtanaan mitä inhottavimpia parjauksia voitettujen pariisilaisten niskaan. Osa työväenluokastakaan ei ymmärtänyt, että sen oma asia oli kärsinyt tappion. Eräänä todistuksena neuvostolle tästä oli se, että siitä erosivat sen kaksi jäsentä, kansalaiset Odger ja Lucraft, jotka kieltäytyivät kokonaan osoittamasta solidaarisuutta tuota julkilausumaa kohtaan. Voidaan sanoa, että sen julkaiseminen maailman kaikissa sivistysmaissa pani alulle työväenluokan kannottojen yhtenäisyyden Pariisin tapahtumien suhteen.

Toisaalta Internationaali sai julkilausumasta erittäin voimakkaan propagandakeinon, jonka avulla se pakotti porvarillisen lehdistön, varsinkin suuren englantilaisen lehdistön ryhtymään väittelyyn ja Pääneuvoston antamin vastauksin piti yllä tuota väittelyä.

Kommuunin monilukuisten maanpakolaisten saapuminen Lontooseen teki Pääneuvostosta avustuskomitean, ja se joutui yli kahdeksan kuukauden ajan suorittamaan tehtäviä, jotka eivät kuuluneet laisinkaan sen tavanomaisiin velvollisuuksiin. Tappion kärsineet ja hädetyt kommunardit eivät tietenkään voineet luottaa porvariston apuun. Mitä työväenluokkaan tulee, niin se sai avunantovaatimuksen vaikeana aikana, Sveitsiin ja Belgiaan oli jo saapunut suuria maanpakolaisryhmiä, joita oli joko tuettava tai autettava siirtymään Lontooseen. Saksassa, Itävallassa ja Espanjassa kootut varat lähetettiin Sveitsiin. Englannissa yhdeksäntuntisesta työpäivästä käyty kiivas kamppailu, jonka ratkaisevana kohtana olivat Newcastlen tapahtumat³⁴¹, oli kuluttanut loppuun sekä työläisten henkilökohtaiset keräykset että trade unionien varat, joita muuten sääntöjen mukaan voidaankin käyttää vain ammatillisen taistelun tarkoituksiin. Herkeämättömän toiminnan ja kirjeenvaihdon ansiosta neuvosto onnistui kuitenkin keräämään pieniä rahasummia, joita se jakeli joka viikko. Amerikan työläiset vastasivat laajalti sen kehotukseen. Olisivatpa Pääneuvoston käytettävissä olleet ne miljoonat, joita säikähtänyt porvaristo kuvitteli olevan niin runsaasti Internationaalien kassassa!

Vuoden 1871 toukokuun jälkeen ryhmä Kommuunin maanpakolaisia otettiin neuvoston kokoonpanoon sodan seurauksena poistuneiden Ranskan edustajien tilalle. Kooptoitujen joukossa oli myös Internationaalien vanhoja jäseniä ja muutamia vallankumouksellisesta tarmokkuudesta tunnettuja henkilöitä, joiden valitseminen merkitsi Pariisin kommuunin kunnioittamista.

Näiden kaikkien huolien ohessa neuvoston oli tehtävä valmistelutöitä konferenssin koollekutsumiseksi³⁴².

Bonapartistihallituksen ankarat vainotoimet Internationaalia vastaan estivät Baselin kongressin³⁴³ päätöksessä edellytetyn Pariisin kongressin koollekutsumisen. Pääneuvosto käytti hyväkseen sääntöjen 4. pykälän sille myöntämää oikeutta ja ilmoitti 12. heinäkuuta 1870 kiertokirjeellä kongressin koollekutsumisesta Mainzissa. Samanaikaisesti eri federaatioille lähetetyissä kirjeissä* se ehdotti, että Pääneuvoston toimipaikka siirrettäisiin Englannista johonkin muuhun maahan ja pyysi antamaan edustajille imperatiivisen mandaatin tämän kysymyksen suhteen. Federaatiot olivat yksimielisesti sillä kannalla, että neuvosto jäisi Lontooseen. Muutaman päivän kuluttua puhjennut Saksan ja Ranskan sota esti yleensä kongressin koollekutsumisen. Ja silloin federaatiot, joiden mielipidettä olimme kysyneet, myönsivät meille valtuudet vuoronmukaisen kongressin koollekutsumisajan määrittelymiseen tapahtumien kulusta riippuen.

Heti kun poliittinen tilanne salli, Pääneuvosto kutsui koolle suljetun konferenssin nojaten vuoden 1865 konferenssin³⁴⁴ ja jokaisen kongressin aikana pidettyjen organisaatiokysymyksiä käsitelleiden suljettujen istuntojen ennakkotapauksiin. Julkisen kongressin koollekutsuminen hetkellä, jolloin Euroopan taantumus vietti orgioitaan; jolloin Jules Favre vaati, että kaikki hallitukset, jopa Englannin hallituskin, luovuttaisivat maanpakolaiset rikollisina; jolloin Dufaure ehdotti tilanherrakamarille³⁴⁵ lain, jossa Internationaali asetettiin lain ulkopuolelle³⁴⁶, lain, jonka tekopyhän jäljitelmän Malou esitti myöhemmin belgialaisille; jolloin Sveitsissä eräs Kom-

* *Marx*. Luottamuksellinen ilmoitus kaikille jaostoille. *Toim.*

muunin pakolainen oli vangittu ennakoita ennen liittohallituksen tekemää päätöstä, kun hänen luovuttamistaan oli vaadittu; hetkellä, jolloin Internationaalien jäsenten vainoaminen oli ilmeisenä perustana Beustin ja Bismarckin liittoutumiselle ja jolloin myös Viktor Emanuel kii-ruhti yhtymään Internationaalia vastaan suunnattuun sopimuskohtaan; jolloin Espanjan hallitus alistui kokonaan versaillesilaisten pyöveleiden määräysvaltaan ja pakotti Madridissa sijainneen liittoneuvoston hakemaan itselleen turvapaikkaa Portugalista³⁴⁷; vihdoinkin hetkellä, jolloin Internationaalien lähimpänä velvollisuutena oli tiivistää järjestöään ja ottaa vastaan hallitusten sille heittämiä taistelukutsuja — tuolla hetkellä julkisen kongressin koollekutsuminen oli mahdotonta, se olisi saattanut johtaa vain siihen, että mannermaan edustajat olisivat joutuneet hallitusten käsiin.

Kaikki jaostot, jotka pitivät jatkuvasti yhteyttä Pääneuvostoon, oli kutsuttu ajoissa konferenssiin, jonka valmistelussa kohdattiinkin vakavia vaikeuksia, vaikka kysymyksessä ei ollutkaan julkinen kongressi. Ranska ei maassa vallinneen tilanteen vuoksi voinut tietenkään valita edustajiaan. Napolin jaosto oli ainoa järjestynyt jaosto Italiassa, mutta edustajanvaaleihin mennessä se oli hajotettu asevoimin. Itävallassa ja Unkarissa Internationaalien aktiivisimmat jäsenet oli teljetty vankilaan. Saksassa sen muutamia tunnetuimpia jäseniä vainottiin valtiopetoksesta syytettyinä, toiset olivat vankilassa, ja puolueen rahavarat menivät kokonaan heidän perheidensä avustukseen. Amerikkalaiset käyttivät edustajistolle tarkoitettuja varoja maanpakolaisten ylläpitämiseen ja lähettivät konferenssille osoitetun tarkan selostuksen Internationaalien asemasta maassaan. Kaikki federaatiot totesivat muuten välttämättömäksi avoimen kongressin vaihtamisen suljettuun konferenssiin.

Lontoossa 17.—23. syyskuuta 1871 pidetty konferenssi antoi työnsä päätettyään Pääneuvoston tehtäväksi julkaista konferenssin hyväksymät päätöslauselmat, yhtenäistää Järjestöllinen ohjesääntö ja julkaista se kolmella kielellä yhdessä tarkistettujen ja korjattujen Yleisten sääntöjen* kanssa, toteuttaa päätös jäsenkorttien

* Ks. tätä osaa, s. 290—293. *Totm.*

vaihtamisesta merkkeihin, uudelleenjärjestää Internationaali Englannissa³⁴⁸ ja vihdoin löytää tarvittavat varat näiden eri töiden suorittamista varten.

Heti kun konferenssin aineistot oli julkaistu, taantumuksellinen lehdistö Pariisista Moskovaan ja Lontoosta New Yorkiin julisti työväenluokan politiikkaa koskevan päätöslauselman* niin kapinalliseksi — »Times» syytti sitä »kylmäverisesti harkitusta julkeudesta» — että Internationaali on viipymättä asetettava lain ulkopuolelle. Toisaalta lahkolaishenkiset valejaostot tuominnut päätöslauselma³⁴⁹ antoi kansainväliselle poliisille kauan kaivatun aiheen nostaa melu holhoamiensa työläisten vapaan autonomian puolustukseksi Pääneuvoston ja konferenssin nöyryyttävää despotiaa vastaan. Työväenluokka tunsii olevansa Pääneuvoston niin »raskaasti sortama», että Pääneuvosto sai Euroopasta, Amerikasta, Australiasta ja jopa Intiasta anomuksia Internationaaliin liittymisestä ja ilmoituksia uusien jaostojen perustamisesta.

II

Porvarillisen lehdistön parhaavat syytökset ja kansainvälisen poliisin valitukset saivat myötämielistä vastakaikua jopa työväenliitossammekin. Näennäisesti Pääneuvostoa vastaan, mutta itse asiassa koko työväenliittoa vastaan suunnatut juonet oli punottu työväenliiton sisällä. Noiden juonien takana on jatkuvasti *Kansainvälinen sosialistisen demokratian allianssi*, venäläisen Mihail Bakuninin luomus. Siperiasta palattuun Bakunin alkoi Herzenin »Kolokol» lehden palstoilla propagoida monivuotisen kokemuksensa tuloksena panslavismia ja rotusotaa³⁵⁰. Myöhemmin, Sveitsissä oleskellessaan hän tuli valituksi Internationaalin vastapainoksi perustetun Rauhan ja vapauden liiton³⁵¹ johtavaan komiteaan. Koska tuon porvarillisen yhdistyksen asiat sujuivat yhä huonommin, sen presidentti, herra Vogt, ehdotti Bakuninin neuvosta, että Brysselissä syyskuussa 1868 koolla ollut Internationaalin kongressi³⁵² olisi solminut sopimuk-

* Ks. tätä osaa, s. 502—503. *Toim.*

sen rauhan liiton kanssa. Kongressi esitti yksimielisesti vaihtoehdon: jos rauhan liitolla ovat samat tavoitteet kuin Internationaalillakin, niin sen olemassaolo on tarpeeton, tai jos sen tavoitteet ovat toiset, niin liittoutuminen on mahdotonta. Muutamia päiviä myöhemmin Bakunin teki täyskäännöksen Bernissä Rauhan ja vapauden liiton kongressissa. Hän esitti siellä pikapäin sepitämänsä ohjelman, jonka tieteellisestä arvokkuudesta voidaan päätellä yksinpä jo seuraavan lauselman perusteella: »*luokkien taloudellinen ja sosiaalinen tasoittaminen*». Mitättömän vähemmistön tukemana hän erosi rauhan liitosta yhtyäkseen Internationaaliin ja korvataksaan Internationaalien Yleiset säännöt omalla satunnaisella, rauhan liiton hylkäämällä ohjelmallaan ja Pääneuvoston omalla yksilödiktatuurillaan. Tämän päämäärän tavoittamiseksi hän loi itselleen varta vasten välikappaleen, *Kansainvälisen sosialistisen demokratian allianssin*, jonka tarkoituksena oli muuttua Internationaaliiksi Internationaalissa.

Bakunin löysi tarvittavia aineksia tämän yhdistyksen perustamiseksi niiden keskuudesta, joiden kanssa hän oli solminut yhteyksiä Italiassa ollessaan, ja venäläisten maanpakolaisten pienen ryhmän keskuudesta. He olivat Bakuninin asiamiehiä ja värväsivät Internationaalien jäseniä Sveitsissä, Ranskassa ja Espanjassa. Sen jälkeen kun Belgian ja Pariisin liittoneuvostot kieltäytyivät toistamiseen tunnustamasta allianssia, Bakunin päätti esittää Pääneuvoston hyväksyttäväksi uuden yhdistyksensä säännöt, mitkä olivat vain »ymmärtämättömäksi jääneen» Bernin ohjelman tarkka toisinnos. Neuvosto lähetti vastaukseksi seuraavan 22. joulukuuta 1868 päivätyn kiertokirjeen:

Pääneuvostolta
Kansainväliselle sosialistisen
demokratian yhdistykselle

Noin kuukausi sitten muutamat kansalaiset perustivat Genèvessä *Kansainväliseksi sosialistisen demokratian allianssiksi* nimitetyn uuden kansainvälisen yhdistyksen *keskusaloitekomitean*, joka ilmoitti »erikoistehtäväkseen po-

liittisten ja filosofisten kysymysten tutkimisen suuren *tasa-arvoisuusperiaatteen* perusteella jne.».

Tämän aloittekomitean julkaisemat ohjelma ja säännöt saatettiin Kansainvälisen työväenliiton Pääneuvoston tietoon vasta 15. joulukuuta 1868. Näiden asiakirjojen mukaisesti edellä mainittu allianssi »sulautuu kokonaan Internationaaliin», mutta samalla se perustetaan kokonaan tämän liiton ulkopuolelle. Aloitteentekijöiden sääntöjen mukaan *Internationaalien* Pääneuvoston rinnalla, joka on valittu vuoronperään Genèven³⁵³, Lausannen³⁵⁴ ja Brysselin kongresseissa, tulee olemaan toinen, itse itsensä nimittänyt pääneuvosto Genèveissä. *Internationaalien* paikallisten ryhmien rinnalla tulevat olemaan *allianssin* paikalliset ryhmät, jotka *Internationaalien* kansallisten toimikuntien ulkopuolella toimivien omien kansallisten toimikuntien välityksellä »tulevat anomaan allianssin keskus toimikunnalta niiden hyväksymistä Internationaaliin». Siten *allianssin* keskuskomitea ottaa itselleen oikeuden hyväksyä jäseniä *Internationaaliin*. Vihdoin *Kansainvälisen työväenliiton yleisellä kongressilla* tulee olemaan kaksoisliansa — *allianssin yleinen kongressi*, sillä aloitteentekijöiden ohjesäännön mukaan työläisten vuosittaisen kongressin aikana Kansainvälisen sosialistisen demokratian allianssin edustajisto »tulee pitämään omia avoimia istuntojaan erillisessä huoneistossa» Kansainvälisen työväenliiton osastona.

Ottaen huomioon,

että Kansainvälisen työväenliiton sisällä ja ulkopuolella toimivan toisen kansainvälisen järjestön olemassaolo olisi varma keino sen hajottamiseksi;

että mikä muu henkilöryhmä tahansa saattaisi missä tahansa seurata Genèven aloiteryhmän esimerkkiä ja yhdistää Kansainväliseen työväenliittoon enemmän tai vähemmän sopivien tekosyiden perusteella muita kansainvälisiä liittoja muunlaisine erikoistehtävineen;

että siten Kansainvälinen työväenliitto muuttuisi pian leikkikaluksi mihin kansallisuuteen tai mihin puolueeseen hyvänsä kuuluvien vehkeilijöiden käsissä;

että sitä paitsi Kansainvälisen työväenliiton sääntöjen mukaan sen jäseniksi hyväksytään vain paikallisia ja kansallisia jaostoja (ks. sääntöjen I ja VI pykälää);

että Kansainvälisen työväenliiton jaostoilla ei ole oikeutta hyväksyä sääntöjä tai järjestöllisiä ohjesääntöjä, jotka ovat ristiriidassa Kansainvälisen työväenliiton Yleisten sääntöjen ja Järjestöllisen ohjesäännön kanssa (ks. Järjestöllisen ohjesäännön XII pykälää);

että Kansainvälisen työväenliiton sääntöihin ja Järjestölliseen ohjesääntöön voi tehdä muutoksia ainoastaan yleinen kongressi, jos muutoksia kannattaa kaksi kolmannesta läsnäolevista edustajista (ks. Järjestöllisen ohjesäännön XIII pykälää);

että Brysselin yleisessä kongressissa yksimielisesti hyväksytyt päätöslauselmat ovat ratkaisseet tämän kysymyksen ennakolta *rauhan liittoa* vastaan;

että noissa kongressin päätöslauselmissa todettiin, että *rauhan liiton* olemassaolo ei ole mitenkään puolustettavissa, sillä liiton hiljattain tekemän ilmoituksen mukaan sen päämäärä ja periaatteet ovat samat kuin Kansainvälisen työväenliiton päämäärä ja periaatteet;

että eräät allianssin aloiteryhmän jäsenet äänestivät Brysselin kongressin edustajina näiden päätöslauselmien puolesta;

Kansainvälisen työväenliiton Pääneuvosto päätti yksimielisesti istunnossaan 22. joulukuuta 1868:

1) Kansainvälisen sosialistisen demokratian allianssin sääntöjen kaikki pykälät, joissa määritellään sen suhde Kansainväliseen työväenliittoon, katsotaan pätemättömiksi.

2) Kansainvälistä sosialistisen demokratian allianssia ei hyväksytä Kansainväliseen työväenliittoon sen jaostona.

Istunnon puheenjohtaja *G. Odger*
Päsihteeri *R. Shaw*

Lontoossa 22. joulukuuta 1868

Muutaman kuukauden kuluttua allianssi kääntyi jälleen Pääneuvoston puoleen ja kysyi, tunnustaako se, *jaa vai ei*, allianssin *periaatteita*. Allianssi ilmoitti olevansa valmis sulautumaan Internationaalin jaostoihin, jos vastaus on myönteinen. Se sai vastaukseksi seuraavan 9. maaliskuuta 1869 päivätyn kiertokirjeen:

**Pääneuvostolta
Kansainvälisen sosialistisen demokratian
yhdistyksen keskustoimikunnalle**

Sääntöjemme I pykälän mukaan työväenliittoon hyväksytään kaikki työväenyhdistykset, jotka pyrkivät samaan päämäärään, nimittäin, *työväenluokan keskinäiseen, puolustukseen kehitykseen ja täydelliseen vapautukseen.*

Koska työväenluokan eri osastojen kehitykselle kuskakin maassa ovat erilaiset olosuhteet, niin niiden teoreettiset katsomuksetkin, jotka kuvastavat todellista liikettä, eriävät väistämättä toisistaan.

Kansainvälisen työväenliiton säätämä toiminnan yhtenäisyys, eri kansallisten jaostojen lehdistön tehostama ajatusten vaihto ja välittömät keskustelut yleisissä kongresseissa johtavat kuitenkin vähitellen yhteisen teoreettisen ohjelman luomiseen.

Pääneuvoston tehtäviin ei näin ollen kuulu *allianssin ohjelman kriittinen tarkastelu.* Vastaako tuo ohjelma täsmällisesti proletaarista liikettä vai ei, sen tutkiminen ei ole meidän tehtävämme. Meidän kannaltamme on vain tärkeä tietää, sisältääkö se mitään sellaista, mikä olisi ristiriidassa työväenliittomme *yleisen suuntauksen kanssa, toisin sanoen työväenluokan täydellisen vapautuksen kanssa.* Ohjelmassanne on yksi lause, joka ei vastaa tätä vaatimusta. Pykälässä 2 sanotaan:

»Se» (allianssi) »pyrkii ennen kaikkea luokkien poliittiseen, taloudelliseen ja sosiaaliseen tasoittamiseen.»

Kirjaimellisesti ymmärrettynä *luokkien tasoittaminen* merkitsee *pääoman ja työn sopusointua, jota porvarilliset sosialistit propagoivat niin itsepintaisesti. Ei luokkien tasoittaminen* — tuo toteuttamaton järjettömyys — vaan päinvastoin *luokkien hävittäminen* — siinä proletaarisen liikkeen todellinen salaisuus, joka on *Kansainvälisen työväenliiton* suuri päämäärä.

Jos kuitenkin otetaan huomioon konteksti, johon liittyy sanonta *luokkien tasoittaminen*, niin se vaikuttaa pelkästään vahingossa pujahtaneelta kirjoitusvirheeltä. Pääneuvosto on varma, että te ette kieltäydy poistamasta ohjelmastanne sanontaa, joka antaa aihetta niin vaarallisille väärinkäsityksille. Periaatteidensa mukaisesti

työväenliittomme antaa jokaiselle jaostolle vapauden muotoilla teoreettisen ohjelmansa, mikäli ei rikota työväenliiton yleistä suuntausta.

Näin ollen ei ole minkäänlaisia esteitä allianssin jaostojen *muuttamiselle* Kansainvälisen työväenliiton jaostoiksi.

Kun ratkaistaan lopullisesti kysymys *allianssin hajottamisesta ja sen jaostojen liittymisestä Internationaaliin*, niin ohjesääntöömme vastaavasti jokaisen uuden jaoston on ilmoitettava *Pääneuvostolle olinpaikkansa ja jäsenmääränsä*.

Pääneuvoston istunto
9. maaliskuuta 1869

Koska allianssi suostui näihin ehtoihin, Pääneuvosto, jonka olivat saattaneet harhaan muutamat allekirjoitukset Bakuninin ohjelmassa, hyväksyi sen Internationaaliin olettaen, että romaaninen liittokomitea Genèveä oli tunnustanut allianssin, vaikka se oli päinvastoin varonut koko ajan joutumasta sen kanssa tekemisiin. Allianssi saavutti lähimmän tavoitteensa: se sai edustajansa Baselin kongressiin. Niistä epärehellisistä menetelmistä huolimatta, joihin Bakuninin kannattajat turvautuivat ja joita ei milloinkaan muulloin oltu käytetty Internationaalin kongresseissa, Bakunin pettyi laskelmissaan sen suhteen, että kongressi siirtäisi Pääneuvoston toimipaikan Genèveen ja hyväksyisi virallisesti saintsimonistisen pödyn perimisoikeuden viipymättömästä lakkauttamisesta, minkä toimenpiteen Bakunin esitti sosialismin käytännöllisenä lähtökohtana. Tämä oli merkinä allianssin aloittamasta ja keskeytymättömästä sodasta paitsi Pääneuvostoa myös kaikkia Internationaalin jaostoja vastaan, jotka kieltäytyivät hyväksymästä tuon lahkolaisryhmän ohjelmaa ja etenkin sen doktriinia täydellisestä pidättäytymisestä politiikan alalla.

Bakunin oli ottanut yhteyden Netšajeviin ja perustanut salaisen ylioppilasseuran Venäjälle jo ennen Baselin kongressia, jolloin Netšajev saapui Genèveen. Bakunin kätki jatkuvasti oman persoonansa erilaisten »vallanku-

mouksellisten komiteain» nimien taakse ja tavoitteli rajoittamatonta valtaa nojautuen jos minkälaisiin Caglioston aikaisiin petkutuksiin ja silmänkääntötemppeihin. Tämän seuran tärkein propagandakeino oli se, että se saattoi Venäjän poliisin epäilyksen alaisiksi aivan syyttömiä ihmisiä lähettämällä heille Genèvestä kirjeitä keltaisissa kirjekuorissa, joissa oli venäjänkielinen leima: »Salainen vallankumoukskomitea». Netšajevin juttua koskevat julkaistut selostukset todistavat, että *Internationaalinen* nimeä on iljettävästi väärinkäytetty.*

Tuohon aikaan allianssi aloitti avoimen väittelyn Pääneuvostoa vastaan, aluksi Loclessa julkaistussa »*Progrès*» lehdessä³⁵⁶ ja sitten geneveläisessä »*Égalité*» lehdessä³⁵⁷, sen romaanisen federaation virallisessa äänenkannattajassa, johon muutamat allianssin jäsenet olivat tunkeutuneet Bakuninia seuraten. Pääneuvosto, joka ylenkatsoi Bakuninin henkilökohtaisen äänenkannattajan »*Progrès*» lehden hyökkäilyjä, ei voinut olla ottamatta huomioon »*Égalité*n» hyökkäilyjä olettaen, että ne on tehty romaanisen liittokomitean suostumuksesta. Silloin neuvosto julkaisi 1. tammikuuta 1870 päivätyin kierto-kirjeen, jossa sanottiin:

»Joulukuun 11. päivänä 1869 ilmestyneessä 'Égalité'n' numerossa sanotaan:

'Pääneuvosto väheksyy epäilemättä äärimmäisen tärkeitä asioita. Muistutamme sille sen velvollisuuksista, jotka on osoitettu ohjesäännön ensimmäisessä pykälässä: Pääneuvosto on velvollinen täyttämään kongressin päätökset jne. Voisimme esittää Pääneuvostolle riittävästi kysymyksiä, ja vastaukset niihin muodostaisivat melko laajan asiakirjan. Teemme sen myöhemmin... Toistaiseksi jne.'

Pääneuvosto ei tunne enempää sääntöjen kuin ohjesäännönkään sellaista pykälää, joka velvoittaisi sen ryhtymään kirjeenvaihtoon tai väittelyyn 'Égalité'n' kanssa tai antamaan 'vastauksia' sanomalehtien 'kysymyksiin'. Romaanisen Sveitsin jaostoja Pääneuvostossa edustaa ainoastaan Genèveissä sijaitseva liittokomitea. Kun ro-

* Piakkoin julkaistaan otteita Netšajevin jutusta³⁵⁶. Lukija havaitsee ne mallinäytteeksi järjettömistä ja samalla iljettävistä säännöistä, joista Bakuninin ystävät ovat vierittäneet vastuun *Internationaalille*.

maaninen liittokomitea esittää meille kysymyksiä tai syytöksiä ainoaa laillista tietä, toisin sanoen sihteerinsä kautta, niin Pääneuvosto on aina valmis vastaamaan sille. Mutta romaanisella liittokomitealla ei ole oikeutta kieltäytyä tehtävistään 'Égalitén' tai 'Progrèsin' toimittajien mieliksi eikä sallia noiden sanomalehtien anastaa sen tehtäviä. Pääneuvoston sekä kansallisten ja paikallisten komiteain organisaatiokysymyksiä koskeva kirjeenvaihto aiheuttaisi yleensä eittämättä suurta vahinkoa työväenliiton yhteisille eduille. Jos Internationaalin muut äänenkannattajat alkaisivat matkia 'Progrès' ja 'Égalité' lehtiä, niin Pääneuvostolla ei tosiaankaan olisi muuta vaihtoehtoa kuin saattaa vaitiolollaan itsensä huonoon valoon yhteiskunnan silmissä tai rikkoa velvollisuutensa vastaamalla julkisesti. 'Égalité' ja 'Progrès' ehdottivat yhdessä, että pariisilainen 'Travail' lehti puolestaan hyökkäisi Pääneuvoston kimppuun. Tämäkö ei olisi Yleisen hyvän liiga³⁵⁸!»

Romaaninen liittokomitea oli kuitenkin jo ennen tähän kiertokirjeeseen tutustumistaan erottanut allianssin kannattajat »Égalitén» toimituskunnasta.

Kaikki Internationaalin jaostot olivat hyväksyneet 1. tammikuuta 1870 päivätyn kiertokirjeen samoin kuin 22. joulukuuta 1868 ja 9. maaliskuuta 1869 päivätty kiertokirjeet.

On itsestään selvää, että allianssi ei täyttänyt ainutakaan hyväksymäänsä ehtoa. Sen oletetut jaostot pysyivät salassa Pääneuvostolta. Bakunin koetti pitää henkilökohtaisessa johdossaan muutamia hajanaisia ryhmiä Espanjassa ja Italiassa sekä Napolin jaoston, joka hänen vaikutuksestaan erosi Internationaalista. Hän piti yhteyttä muissa Italian kaupungeissa oleviin vähäisiin ryhmiin, jotka eivät koostuneet työläisistä, vaan asianajajista, lehtimiehistä ja muista porvarillisista doktrinäreistä. Barcelonassa hänen vaikutustaan kannattivat muutamat hänen ystävänsä. Muutamissa Etelä-Ranskan kaupungeissa allianssi koetti perustaa separatistisia jaostoja lyoni-laisten Albert Richardin ja Gaspard Blancin johdolla, joista alempana tulee vielä puhe. Lyhyesti sanoen kansainvälinen yhdistys jatkoi toimintaansa Internationaalin sisällä.

Allianssilla oli aikomus antaa ratkaiseva isku — siepata käsiinsä romaanisen Sveitsin jaostojen johto — Chaux-de-Fondsien edustajakokouksessa, joka avattiin 4. huhtikuuta 1870.

Kamppailun alkuna oli kysymys allianssin edustajien oikeudesta osallistua edustajakokoukseen, oikeudesta, jonka Genève'n federaation ja Chaux-de-Fondsien jaostojen edustajat kiistivät.

Vaikka allianssin kannattajat edustivat omien laskelmiensa mukaan vain viideltä osaa federaation jäsenistä, he onnistuivat turvaamaan itselleen yhden tai kahden äänen näennäisen enemmistön toistamalla baselilaiset vehkeilynsä. Heidän oman äänenkannattajansa (ks. »Solidarité»³⁵⁹, 7. toukokuuta 1870) sanojen mukaan tuo enemmistö edusti vain viittätoista jaostoa, kun taas yksin Genève'ssä niitä oli kolmekymmentä! Äänestyksen seurauksena romaaninen edustajakokous hajosi kahteen osaan ja kumpikin jatkoi istuntojaan erikseen. Allianssin kannattajat pitivät itseään koko federaation laillisina edustajina, he siirsivät romaanisen liittokomitean toimipaikan Chaux-de-Fondsiin ja perustivat Neuchâtelissa oman virallisen äänenkannattajansa »Solidarités», jota toimitti kansalainen Guillaume. Tuon nuoren kirjailijan erikoistehtävänä oli parjata Genève'n »tehtaan»³⁶⁰ työläisiä, noita vihattuja »porvareita», sotia romaanisen federaation äänenkannattajaa »Égalitéa» vastaan ja julistaa täydellistä pidättäytymistä politiikan alalla. Huomattavimpia artikkeleja tästä aiheesta kirjoittivat Marseillessa Bastelica ja Lyonissa allianssin kaksi suurta tukipylyvästä Albert Richard ja Gaspard Blanc.

Palattuaan geneveläiset edustajat kutsuivat koolle jaostojensa yleisen kokouksen, joka hyväksyi heidän toimensa Chaux-de-Fondsien edustajakokouksessa Bakuninin ja tämän ystävien vastustuksesta huolimatta. Jonkin ajan kuluttua Bakunin ja hänen aktiivisimmat apurinsa erotettiin vanhasta romaanisesta federaatiosta.

Tuskin romaaninen edustajakokous oli päättynyt, kun Chaux-de-Fondsien uusi komitea vaati Pääneuvoston puuttumista asiaan lähettämällä tälle kirjeen, jonka oli sihteerinä allekirjoittanut F. Robert ja puheenjohtajana Henri Chevalley, jota kahden kuukauden kuluttua ko-

mitean äänenkannattaja »Solidarité» syytti heinäkuun 9. päivän numerossa *varkaudesta*. Tarkasteltuaan kummankin osapuolen esittämiä asiakirjoja Pääneuvosto päätti 28. kesäkuuta 1870 jättää Genève'n liittokomitealle sen entiset tehtävät ja kehotti Chaux-de-Fondsin uutta liittokomiteaa ottamaan jonkin paikkakunnan nimen. Tuon päätöksen vuoksi toiveissaan pettynyt Chaux-de-Fondsin komitea alkoi pitää melua Pääneuvoston *autoritaarisuudesta* unohtaen, että se oli ensimmäisenä vaatinut Pääneuvoston puuttumista asiaan. Sekasorto, jonka tuo komitea oli aiheuttanut Sveitsin federaatiossa itsepin-taisella pyrkimyksellään roomalaisen liittokomitean nimen anastamiseen, pakotti Pääneuvoston lopettamaan kaikki viralliset suhteensa siihen.

Vähän tätä ennen Louis Bonaparte oli antautunut armeijoiheen Sedanin luona.³⁶¹ Internationaalien jäsenet alkoivat kaikkialla esittää vastalauseita sodan jatkamisen suhteen. Pääneuvosto paljasti 9. syyskuuta päivätys-sä julkilausumassaan* Preussin valloitus suunnitelmat, osoitti, miten vaarallinen Preussin voitto olisi proletariaatin asialle, ja varoitti saksalaisia työläisiä, että he joutuvat ensimmäisinä tuon voiton uhreiksi. Englannissa Pääneuvosto kutsui koolle *joukkokokouksia*, joissa annettiin vastaisku Englannin hovin preussilaismielisille pyrkimyksille. Saksassa Internationaaliin kuuluvat työläiset järjestivät mielenosoituksia vaatien tasavallan tunnustamista ja »kunniallista rauhaa Ranskalle»...

Mutta innokkaan Guillaumen (Neuchâtelista) sotaisa luonne toi hänen mieleensä loistavan ajatuksen: laatia *anonyymi* manifesti ja julkaista se virallisen äänenkannattajan »Solidarité» liitteenä ja lehden otsikolla³⁶²; manifestissa vaadittiin sveitsiläisten volontääriosastojen muodostamista ja lähettämistä sotaan preussilaisia vastaan. Guillaumea itseään estivät epäilemättä sotimasta hänen pidättymisvakaumuksensa.

Lyonissa puhkesi kapina.³⁶³ Bakunin syöksyi sinne ja sijoittautui 28. syyskuuta Albert Richardin, Gaspard Blancin ja Bastelican tukemana kaupungin raatihuoneeseen, mutta *pidättäytyi* asettamasta sen ympärille

* Ks. tätä osaa, s. 436—445. *Toim.*

vartiota, koska piti sitä poliittisena toimenpiteenä. Muutamat kansalliskaartin jäsenet häätivät hänet häpeällisesti sieltä juuri sillä hetkellä, kun ankarien synnytystuskien jälkeen ilmaantui vihdoin päivänvaloon hänen asetuksensa *valtion lakkauttamisesta*.

Lokakuussa 1870 Pääneuvosto kooptoi ranskalaisten jäsenten poissaollessa kansalaisen Paul Robinin, brestiläisen maanpakolaisen, joka oli tunnetuimpia allianssin kannattajia ja »Égalitéssa» Pääneuvostoa vastaan suunnattujen hyökkäilyjen tekijä. Siitä alkaen Robin suoritti jatkuvasti Pääneuvostossa Chaux-de-Fonds puolivirallisen kirjeenvaihtajan tehtäviä. Hän ehdotti 14. maaliskuuta 1871, että kutsuttaisiin koolle Internationaalinen suljettu konferenssi ratkaisemaan sveitsiläistä selkkausta. Pääneuvosto kieltäytyi jyrkästi, sillä se aavisti ennakolta, että Pariisissa on kehittymässä suurtaapahtumia. Robin palasi useita kertoja tähän kysymykseen ja jopa kehotti neuvostoa tekemään lopullisen päätöksen selkkauksen suhteen. Pääneuvosto päätti 25. heinäkuuta liittää tämän asian kysymyksiin jotka asetetaan syyskuussa 1871 koollekutsuttavan konferenssin³⁶⁴ ratkaistavaksi.

10. elokuuta allianssi, joka ei halunnut lainkaan, että sen vehkeilyjä olisi käsitelty konferenssissa, julisti itsensä hajonneeksi saman kuun 6. päivästä alkaen. Se ilmestyi kuitenkin jälleen 15. syyskuuta ja pyysi Pääneuvostoa hyväksymään sen *ateistisocialistien jaoston* nimisenä. Viidennen, Baselin kongressin järjestökysymyksiä koskevan päätöslauselman mukaisesti neuvostolla ei ollut oikeutta hyväksyä tuota jaostoa tiedustelematta mielipidettä Genèveen liittokomitealta, joka oli kahden vuoden aikana joutunut kamppailemaan lahkolaisjaostoja vastaan. Sitä paitsi neuvosto oli ilmoittanut jo aikaisemmin englantilaisille kristillisille työväenyhdistyksille (Young men's Christian Association*), että Internationaali ei hyväksy teologisia jaostoja.

6. elokuuta, allianssin hajoamispäivänä, Chaux-de-Fondsien liittokomitea esitti uudestaan pyynnön virallisten suhteiden solmimisesta Pääneuvoston kanssa ja ilmoitti tälle olevansa edelleenkin ottamatta huomioon

* — Kristillisen nuorison liitto. *Toim.*

kesäkuun 28. päivän päätöstä ja pitävänsä itseään yhä romaanisena liittokomiteana Genève'n suhteen ja katsovansa, »että tämä kysymys kuuluu yleisen kongressin ratkaistavaksi». Sama komitea lähetti 4. syyskuuta vastalauseen kiistäen konferenssin toimivaltaisuuden, vaikka se oli ensimmäisenä asettanut kysymyksen konferenssin koollekutsumisesta. Konferenssi olisi vuorostaan saatanut kysyä, millainen toimivalta oli Pariisin liittoneuvostolla, jonka puoleen Chaux-de-Fonds'n komitea oli kääntynyt ennen Pariisin piirityksen alkua ja pyytännyt tekemään päätöksen sveitsiläisen selkkauksen suhteen³⁶⁵. Konferenssi rajoittui kuitenkin siihen, että vahvisti Pääneuvoston 28. kesäkuuta 1870 tekemän päätöksen (perustelua ks. geneveläisen »Égalité» lokakuun 21. päivän numerosta 1871).

III

Joidenkin ranskalaisten maanpakolaisten oleskelu Sveitsissä, jossa he olivat saaneet suojapaikan, elvytti hieman allianssia.

Geneveläiset Internationaalin jäsenet tekivät maanpakolaisten hyväksi kaiken voitavansa. He antoivat näille apua heti ensi päivistä ja harjoittamalla laajaa agitatiota estivät sveitsiläisiä viranomaisia suostumasta luovuttamaan maanpakolaisia versaillesilaisen hallituksen vaatimuksesta. Niitä taas, jotka lähtivät Ranskaan auttaakseen pakolaisia rajan ylityksessä, uhkasi suuri vaara. Miten suuresti geneveläiset työläiset hämmästyivätkään saatuaan tietää, että jotkut pomot, sellaiset kuin B. Malon*, ottivat heti paikalla yhteyttä allianssin herroihin

* Tietävätkö B. Malonin ystävät, jotka ovat jo kolme kulkautta mainostaneet häntä saman mallin mukaan *Internationaalin perustajaksi* ja julistaneet hänen kirjansa³⁶⁶ *ainoaksi objektiiviseksi tutkielmaksi Kommuunistista*, tietävätkö he, minkä asenteen otti tuo Batignollen määrin apulainen helmikuun vaalien aattona? B. Malon, joka ei siihen aikaan vielä avistanut Kommuunian, vaan toivoi, että hänet valittaisiin kansalliskokoukseen, punoi juonia päästäkseen neljän vaalikomitean luetteloon Internationaalin jäsenenä. Siinä tarkoituksessa hän kiisti julkeasti Pariisin liittoneuvoston olemassaolon ja esitti komiteoille muka koko työväen-

ja allianssin entisen sihteerin N. Žukovskin avulla yrittivät perustaa Genèveen, roomalaisen federaation ulkopuolelle, uuden »vallankumouksellisen sosialistisen propagandan ja toiminnan jaoston».³⁶⁷ Sääntöjensä ensimmäisessä pykälässä tämä jaosto ilmoitti, että se

»hyväksyy Kansainvälisen työväenliiton Yleiset säännöt jättäen itselleen täydellisen toiminta- ja aloitevapauden, mikä on työväenliiton sääntöjen ja kongressien hyväksymän autonomian ja federaatioperiaatteen looginen jatko».

Toisin sanoen se jättää itselleen täydellisen vapauden jatkaa allianssin asiaa.

Malon lähetti 20. lokakuuta 1871 Pääneuvostolle kirjeen, jossa tämä uusi jaosto pyysi kolmatta kertaa hyväksymään sen Internationaaliin. Viidennen, Baselin kongressin päätöksen mukaisesti neuvosto kysyi Genèveen liittokomitean mielipidettä, ja tämä vastusti kiivaasti sitä, että Pääneuvosto olisi tunnustanut tämän uuden »juonien ja riitojen pesäkkeen». Neuvosto oli todella riittävässä määrin »autoritaarinen» ollakseen tyrkyttämättä koko federaatiolle B. Malonin ja allianssin entisen sihteerin N. Žukovskin tahtoa.

Koska »Solidarité» oli lakannut ilmestymästä, niin allianssin uudet kannattajat perustivat »Révolution Sociale» lehden³⁶⁸. Sen pääjohtajana oli rouva André Léo, joka vähän sitä ennen oli lausunut rauhan liiton Lausannen kongressissa:

»Raoul Rigault ja Ferné olivat Kommuunin kaksi pahaenteistä hahmoa, jotka sitä ennen» (ennen panttivankien mestausta) »olivat lakkaamatta vaatineet — tosin tuloksettomasti — verisiä toimenpiteitä.»

Ensi numerostaan alkaen lehti kiiruhti pääsemään samalle tasolle »Figaron», »Gauloisin», »Paris-Journa-

liiton hyväksymänä luettelon, jonka oli laatinut hänen Batignollessa perustama jaosto. — Myöhemmin, 19. maaliskuuta, hän paneteli virallisessa asiakirjassa äskettäin tapahtuneen suuren vallankumouksen johtomiehiä. Nyt tuo anarkisti ytimiään myöten julkaisee tai sallii julkaista sellaista, mitä hän jo vuosi sitten puhui neljälle komitealle: »Internationaali — se olen minä!» B. Malon onnistui parodioimaan samanaikaisesti sekä Ludvig XIV:tä että suklaatehtailija Perronia. Olihan viimeksi mainittukin sanonut, että *ainoastaan* hänen suklaansa... kelpaa syötäväksi!

lin»³⁶⁹ ynnä muiden saastaisten lehtisten kanssa kertamalla niiden iljettäviä hyökkäilyjä Pääneuvostoa vastaan. Se katsoi ajankohdan sopivaksi lietsoakseen kansallisuusvihaa jopa Internationaalissa. Sen sanojen mukaan Pääneuvosto on saksalainen komitea, jota johtaa bismarckilaismielinen henkilö.*

Todettuaan varmasti, että Pääneuvoston muutamat jäsenet eivät voineet kehua olevansa »ennen muuta gallialaisia», »Révolution Socialella» ei ollut muuta neuvoa kuin siepata toinen tunnus, jonka eurooppalainen poliisi oli laskenut liikkeelle, ja ilmoittaa neuvoston *autoritaarisuudesta*.

Millaisilla tosiasioilla tuota lapsekasta sepustusta yritettiin puolustella? Pääneuvosto antoi allianssin kuulua luonnollisen kuoleman ja yksimielisesti Genèveen liittokomitean kanssa esti sen henkiinherättämisen. Sitä paitsi se kehotti Chaux-de-Fondsia komiteaa ottamaan itselleen sellaisen nimen, joka sallisi sen elää sovussa Internationaalien jäsenten valtaosan kanssa romaanisessa Sveitsissä.

Miten Pääneuvosto käytti hyväkseen lokakuusta 1869 lokakuuhun 1871 niitä riittävän laajoja valtuuksia, jotka Baselin kongressi oli sille myöntänyt, näitä »autoritaarisia» edesottamuksia lukuun ottamatta?

1. Helmikuun 8. päivänä 1870 pariisilainen »positivistiproletaarien yhdistys» kääntyi Pääneuvoston puoleen ja pyysi hyväksymään sen. Neuvosto vastasi sille, että yhdistyksen erityisissä säännöissä esitetyt positivistiset periaatteet pääomaa koskevassa kohdassa ovat ilmeisessä ristiriidassa Yleisten sääntöjen** johdannon kanssa, että näin ollen noista periaatteista on luovuttava ja liityttävä Internationaaliin »proletaareina» eikä »positivistieina» ja jätettävä itselleen oikeus sovittaa vapaasti omat teoreettiset katsomuksensa työväenliiton yleisiin periaatteisiin. Jaosto tunnusti oikeaksi tämän päätöksen ja liittyi Internationaaliin.

* Neuvoston kansallinen kokoonpano on seuraava: 20 englantilaista, 15 ranskalaista, 7 saksalaista (5 heistä ovat Internationaalien perustajia), 2 sveitsiläistä, 2 unkarilaista, 1 puolalainen, 1 belgialainen, 1 irlantilainen, 1 tanskalainen ja 1 italialainen.

** Ks. tätä osaa, s. 290—293. *Toim.*

2. Lyonissa tapahtui vuoden 1865 jaoston ja hiljattain perustetun jaoston välirikko; viimeksi mainittuun jaostoon kuuluivat rehellisten työläisten rinnalla allianssin edustajat Albert Richard ja Gaspard Blanc. Kuten tällaisissa tapauksissa tavallisesti käy, Sveitsissä perustetun sovintotuomioistuimen päätöstä ei tunnustettu. Uusi jaosto esitti 15. helmikuuta 1870 Pääneuvostolle vaatimuksen, että se tekisi Baselin kongressin VII päätöslauselman perusteella päätöksen tämän selkkauksen johdosta, ja vieläpä lähetti sille valmiin päätöksen, jossa kehoitettiin tuomitsemaan häpeäpaaluun ja erottamaan Internationaalista vuoden 1865 jaoston jäsenet. Pääneuvostoa kehoitettiin allekirjoittamaan tämä päätös ja lähettämään se takaisin *paluupostissa*. Neuvosto tuomitsi tämän ennen kuulumattoman teon ja vaati esittämään vastaavat asiakirjat. Vuoden 1865 jaosto vastasi samantyyppiseen pyyntöön, että Bakunin oli ottanut haltuunsa sovintotuomioistuimelle esitetyt syytösasiakirjat Albert Richardia vastaan ja kieltäytyy palauttamasta niitä; siksi jaosto ei pysty tyydyttämään täydellisesti Pääneuvoston pyyntöä. Pääneuvoston 8. maaliskuuta tästä kysymyksestä tekemä päätös ei aiheuttanut minkäänlaisia vastaväitteitä kummaltakaan puolelta.

3. Lontoon ranskalainen jaosto, joka oli hyväksynyt riveihinsä hyvin epäilyttäviä aineksia, oli vähitellen muuttunut eräänlaiseksi kommandiitti-yhtiöksi, jossa herra Félix Pyat isännöi kontrolloimattomasti. Hän käytti sitä hyväkseen järjestääkseen kompromettoivia mielenosoituksia, joissa vaadittiin L. Bonaparten mestausta yms., ja levittääkseen Ranskassa järjestömiä manifestejaan Internationaalin nimissä. Pääneuvosto rajoittui ilmoittamaan työväenliiton äänenkannattajissa, että herra Pyat ei ole Internationaalin jäsen eikä Internationaali voi vastata hänen teoistaan ja edesottamuksistaan. Silloin ranskalainen jaosto julisti, että se ei tunnusta enempää Pääneuvostoa kuin kongressejakaan; se liimasi Lontoon seinille plakaatteja, joissa ilmoitettiin, että koko Internationaali ranskalaista jaostoa lukuun ottamatta on vastavallankumouksellinen yhdistys. Kun Internationaalin ranskalaisia jäseniä vangittiin kansanäänestyksen³⁷⁰ aattona sillä tekosyyllä, että he ovat osallisia salaliittoon,

jonka poliisi oli tosiasiaassa tekaissut, mutta joka vaikutti uskottavalta pyatistien manifestien vuoksi, niin Pääneuvoston oli julkaistava »Marseillaise» ja »Réveil»³⁷¹ lehdissä 10. toukokuuta 1870 tekemänsä päätöslauselma, jossa sanottiin, että ranskalainen jaosto ei ole enää yli kahteen vuoteen kuulunut Internationaaliin ja sen esiintymiset ovat poliisin asiamiesten toimeenpanemia. Tämän askeleen tarpeellisuutta todisti Pariisiin liittoneuvoston ilmoitus samoissa sanomalehdissä sekä Internationaalin pariisilaisten jäsenten ilmoitus heidän oikeusjuttunsa aikana. Kummassakin ilmoituksessa vedottiin neuvoston päätöslauselmaan. Ranskalainen jaosto hajosi sodan alussa, mutta samoin kuin allianssi Sveitsissä, se ilmestyi jälleen Lontoossa uusine liittolaisineen ja toisennimisenä.

Konferenssin viimeisinä päivinä Kommuunin maanpakolaiset perustivat Lontoossa jonkin ranskalaisen vuoden 1871 jaoston, johon kuului noin 35 jäsentä. Ensimmäisenä »autoritaarisena» tekonaan Pääneuvosto paljasti julkisesti tuon jaoston sihteerin Gustave Durandin ranskalaisen poliisin vakoilijaksi. Hallussamme olevista asiakirjoista näkyy, että poliisin tarkoituksena oli saada Durand konferenssiin ja tehdä hänestä sitten Pääneuvoston jäsen. Koska uuden jaoston säännöissä edellytettiin, että sen jäsenet »eivät voi hyväksyä muiden kuin ainoastaan oman jaostonsa edustajien nimittämisen Pääneuvostoon», niin kansalaiset Theisz ja Bastelica poistuivat Pääneuvostosta.

17. lokakuuta jaosto lähetti neuvostoon kaksi jäsentään, joille se oli antanut imperatiivisen mandaatin; toinen heistä ei ollut kukaan muu kuin herra Chautard, entinen tykistökomitean jäsen. Neuvosto kieltäytyi hyväksymästä heitä jäsenikseen ennen kuin on tarkastettu vuoden 1871 jaoston säännöt.* Tässä riittänee palauttaa mieleen näiden sääntöjen aiheuttaman kiistan pääkohdat.

2. pykälässä sanotaan:

* Jonkin ajan kuluttua tämä Chautard, jota tyrkytettiin Pääneuvostolle, häädettiin jaostostaan Thiersin poliisin asiamiehenä. Hänet paljastivat ne samaiset henkilöt, jotka olivat valinneet hänet sopivimmaksi edustajakseen Pääneuvostoon.

»Jaoston jäseneksi päästäkseen on esitettävä tiedot toimeentulosta, siveellisyytakeet jne.»

Neuvosto kehotti 17. lokakuuta 1871 tekemässään päätöslauselmassa jättämään pois sanat »*esitettävä tiedot toimeentulosta*».

»Epäilyttävissä tapauksissa jaosto saattaa ottaa selvää toimeentulosta 'siveellisyytakeena', neuvosto sanoi, »vaikka joissakin tapauksissa — esimerkiksi kun on kysymys maanpakolaisista, lakossa olevista työläisistä jne. — varojen puute saattaa täysin olla siveellisyyden takeena. Mutta se että Internationaaliin hyväksyttäviltä vaadittaisiin yleisenä ehtona toimeentuloa koskevien tietojen esittämistä, olisi porvarillinen uudistus, joka olisi ristiriidassa Yleisten sääntöjen kirjaimen ja hengen kanssa.» Jaosto vastasi,

»että Yleiset säännöt asettavat jaostot vastuuseen jäsentensä siveellisyydestä ja siis tunnustavat, että näillä on oikeus vaatia sellaisia takeita, *joita nämä pitävät tarpeellisina*».

Tähän Pääneuvosto vastasi 7. marraskuuta:

»Tältä kannalta katsoen Internationaalin jaosto, jonka perustaisivat teetotalers (raittiusseurojen jäsenet), saattaisi liittää paikallisiin sääntöihinsä seuraavanlaisen pykälän: »jaoston jäseneksi päästäkseen on sitouduttava valalla pidättymään kaikista alkoholijuomista.» Lyhyesti sanoen jaostot saattaisivat asettaa paikallisissa säännöissään mitä järjettöimpiä ja erilaisimpia ehtoja Internationaaliin hyväksymiselle sillä tekosyyllä, että siten ne voivat olla varmoja jäsentensä siveellisyydestä... »Lakkolaisten toimeentulolähteenä on lakkokassa», ranskalainen vuoden 1871 jaosto lisää. Tähän voidaan sanoa vastaväitteeksi ennen muuta, että lakkokassa on usein näennäinen... Sitä paitsi viralliset tutkimukset Englannissa ovat osoittaneet, että suurin osa Englannin työläisistä... on pakotettu — joko lakkojen ja työttömyyden seurauksena tai riittämättömien palkkojen ja lähestyneiden maksuaikojen seurauksena ja monista muista syistä — turvautumaan jatkuvasti panttilaitokseen ja *velkoihin*. Ne ovat sellaisia toimeentulolähteitä, joista ei voida vaatia tietoja ilman luvatonta sekaantumista kansalaisten yksityiselämään. Siis jompikumpi: joko

jaosto toimeentuloa koskevia tietoja vaatiessaan kaipaa vain siveellisyytakeita, ja silloin Pääneuvoston ehdotus on tämän tavoitteen mukainen... Tai sääntöjen 2. pykälässä jaosto puhuu tarkoituksellisesti toimeentuloa koskevien tietojen esittämisestä hyväksymisehtona siveellisyytakeiden *ohessa*... ja siinä tapauksessa neuvosto toteaa, että se on porvarillinen uudistus, joka on ristiriidassa Yleisten sääntöjen kirjaimen ja hengen kanssa.»

Heidän sääntöjensä 11. pykälässä sanotaan:

»Pääneuvostoon lähetetään yksi tai useampia edustajia.»

Neuvosto vaati, että tämä pykälä olisi pyyhitty yli, »sillä Internationaalin Yleiset säännöt eivät myönnä jaostoille oikeutta lähettää edustajia Pääneuvostoon». »Yleisissä säännöissä tunnustetaan vain kaksi Pääneuvoston jäsenten valintatapaa: joko heidät valitsee kongressi tai kooptoi Pääneuvosto...», se lisäsi.

Aikoinaan tosin Lontoossa olleita eri jaostoja oli kehoitettu lähettämään omat edustajansa Pääneuvostoon, joka ollakseen rikkomatta Yleisiä sääntöjä menetteli aina seuraavalla tavalla: se määritteli ennakolta kunkin jaoston edustajien lukumäärän, mutta piti oikeutenaan hyväksyä tai olla hyväksymättä heidät kokoonpanoonsa riippuen siitä, pitikö se heitä kyvykkäinä suorittamaan heille kuuluvia yleisiä johtotehtäviä. Näistä edustajista tuli Pääneuvoston jäseniä siksi, että Yleiset säännöt myönsivät neuvostolle oikeuden uusien jäsenten kooptointiin, eikä siksi, että he olivat jaostojensa lähettämiä. Ennen viime konferenssissa hyväksytyä päätöstä Lontoon neuvosto toimi sekä Kansainvälisen työväenliiton Pääneuvostona että Englannin keskusneuvostona. Siksi se piti tarkoituksenmukaisena hyväksyä kokoonpanoonsa sen itsensä välittömästi kooptoitimien jäsenten lisäksi myös ne jäsenet, joita vastaavat jaostot olivat ensiksi ehdottaneet. Olisi suuri virhe samastaa Pääneuvoston valitsemisjärjestys ja Pariisin liittoneuvoston vaalit, sillä viimeksi mainittu ei ollut edes kansallisen edustajakokouksen valitsema kansallinen neuvosto, kuten esimerkiksi Brysselin tai Madridin liittoneuvosto. Pariisin liittoneuvosto koostui yksinkertaisesti Pariisin jaostojen edustajista... Pääneuvoston valitsemisjärjestys on sää-

detty Yleisissä säännöissä, eikä sen jäseniä varten ole olemassa muita imperatiivisia mandaatteja kuin Yleiset säännöt ja Ohjesääntö... Kun otetaan huomioon edellinen pykälä, niin on selvä, että 11. pykälän tarkoituksena on muuttaa täydelleen Pääneuvoston kokoonpanoa ja vastoin Yleisten sääntöjen 3. pykälää tehdä siitä lontoolaisten jaostojen edustajien kokous, jossa koko Kansainvälisen työväenliiton vaikutus korvattaisiin paikallisten ryhmien vaikutuksella. Pääneuvosto, jonka ensimmäisenä velvollisuutena on kongressien päätösten täytäminen (ks. Genèven kongressissa hyväksytyn Järjestöllisen ohjesäännön I pykälää), ilmoitti vihdoin, että »ranskalaisen vuoden 1871 jaoston esittämät katsomukset perinpohjaisista muutoksista, joita olisi tehtävä Pääneuvoston kokoonpanoa koskeviin Yleisten sääntöjen pykäliin, eivät liity millään tavalla kysymykseen, jota sen olisi käsiteltävä».

Neuvosto sanoi muuten hyväksyvänsä kokoonpanon-
sa tuon jaoston kaksi edustajaa samoilla ehdoilla kuin muidenkin Lontoon jaostojen edustajat.

Vuoden 1871 jaostoa ei tyydyttänyt tämä vastaus ja se julkaisi 14. joulukuuta julistuksen, jonka olivat allekirjoittaneet sen kaikki jäsenet, muiden muassa uusi sihteeri, joka häädettiin kohta emigranttien joukosta, sillä hän oli osoittautunut lurjukseksi. Julistuksessa syytettiin Pääneuvostoa, joka oli kieltäytynyt ottamasta itselleen lainsäädännöllisiä tehtäviä, »mitä karkeimmasta sosiaalisen ajatuksen vääristelystä».

Esitämme muutamia mallinäytteitä tunnollisuudesta, jota oli tätä asiakirjaa laadittaessa osoitettu.

Lontoon konferenssi lausui hyväksymyksensä saksalaisten työläisten käyttäytymisestä sodan aikana.³⁷² On aivan selvää, että tässä sveitsiläisen edustajan* ehdottamassa, belgialaisen edustajan kannattamassa ja yksimielisesti hyväksytyssä päätöslauselmassa tarkoitettiin vain saksalaisia Internationaalin jäseniä, jotka šovinisminvastaisen käyttäytymisensä vuoksi saivat sota-aikana vankilatuomion ja ovat nytkin vielä vankilassa. Estääkseen kaikki pahansuopaiset tulkinnat Pääneuvos-

* — N. Utinin. *Toim.*

ton Ranskan sihteeri* selitti sitä paitsi hiljattain tuon päätöslauselman todellisen tarkoituksen kirjeessään, joka julkaistiin »Qui Vive!», »Constitution», »Radical», »Emancipation», »Europe» ym. lehdissä. Viikon kuluttua, 20. marraskuuta 1871, viisitoista ranskalaisen vuoden 1871 jaoston jäsentä julkaisivat kuitenkin »Qui Vive!» lehdessä »vastalauseen», joka oli täynnä saksalaisille työläisille osoitettuja solvauksia, ja julistivat konferenssin päätöslauselman kiistattomaksi todistukseksi siitä, että Pääneuvostossa vallitsee »pangermanismin aate». Saksan koko feodaalis-, liberaalis- ja poliisihenkinen lehdistö tarttui puolestaan ahnaasti tähän välikohtaukseen todistaakseen saksalaisille työläisille, että heidän internationalistiset toiveensa ovat turhia. Lopuksi koko vuoden 1871 jaosto kannatti kokonaisuudessaan marraskuun 20. päivän vastalauseetta ja liitti sen joulukuun 14. päivän julistukseensa.

Osoittaakseen, että »Pääneuvosto on joutunut autoritaarisuuden kaltevalle pinnalle», julistus vetosi siihen, että »Pääneuvosto oli julkaissut *sen itsensä tarkistamien Yleisten sääntöjen virallisen painoksen*».

Riittää kun silmäisee sääntöjen uuteen painokseen vakuuttuakseen siitä, että liitteessä vedotaan jokaisen pykälän suhteen lähteisiin, jotka todistavat sen autenttisuutta! Mitä taas tulee sanoihin »*virallinen painos*», niin Internationaalinen ensimmäinen kongressi päätti, että »Yleisten sääntöjen ja Ohjesäännön *virallisen ja velvoittavan* tekstin julkaisee Pääneuvosto» (ks. »Kansainvälisen työväenliiton työkongressi, joka pidettiin Genèvessä 3.—8. syyskuuta 1866, s. 27 huomautus»).

On itsestään selvää, että vuoden 1871 jaosto piti jatkuvasti yhteyttä geneveläisiin ja neuchâteliläisiin hajottajiin. B. Malon, joka oli vasta äsken kirjeessään erälle neuvoston jäsenelle esittänyt hyvin raskaita syytöksiä jaoston jäsentä, Chalainia vastaan, rehabilitoi tämän aivan odottamatta, kun Chalain osoitti kamppailussa Pääneuvostoa vastaan sellaista tarmokkuutta, jollaista hän ei ollut osoittanut milloinkaan Kommuunia puolustaessaan. Ranskalaisen vuoden 1871 jaoston julis-

* — A. Serrailier. *Toim.*

tus ei muuten ollut vielä ehtinyt ilmestyä, kun sen riveissä puhkesi kansalaissota. Ennen muuta siitä erosivat Theisz, Avrial ja Camélinat. Sen jälkeen se hajosi muutamaksi pikku ryhmäksi, yhtä niistä johtaa herra Pierre Vésinier, joka oli erotettu Pääneuvostosta Varlinin ja muiden parhaamisesta ja myöhemmin Brysselin vuoden 1868 kongressissa valittu belgialainen komissio oli häätännyt hänet Internationaalista. Toisen näistä ryhmistä oli perustanut B. Landeck, joka vapautui vain 4. syyskuuta tapahtuneen poliisiprefekti Piétrin odottamattoman paon ansiosta velvollisuudestaan,

»jota hän oli suorittanut tunnollisesti, nimittäin harrastamasta *politiikkaa* ja hoitamasta Internationaalin asioita Ranskassa» (ks. »Kansainvälisen työväenliiton kolmas oikeusjuttu Pariisissa», 1870, s. 4).

Toisaalta ranskalaisten maanpakolaisten perusjoukko Lontoossa perusti jaoston, joka toimi täydellisessä yhteisymmärryksessä Pääneuvoston kanssa.

IV

Neuchâtelissa liittokomitean selän takana piilottelevilla allianssin herroilla oli aikomus saada uudelleen aikaan entistä laajempi hajaannus Internationaalissa, ja he kutsuivat koolle 12. marraskuuta 1871 jaostojensa edustajakokouksen Sonvillieriin. Kahdessa kirjeessä ystävälleen Robinille herra Guillaume oli jo heinäkuussa uhkailnut Pääneuvostoa tuollaisella kampanjalla, jos se ei tunnustaisi heidän olevan oikeassa »geneveläisten rosvojen suhteen».

Sonvillierin edustajakokouksessa oli kuusitoista edustajaa, jotka sanoivat edustavansa yhdeksää jaostoa, siinä luvussa myös uutta geneveläistä »vallankumouksellisen sosialistisen propagangan ja toiminnan jaostoa».

Nuo kuusitoista aloittivat anarkistisesta asetuksesta, jossa romaaninen federaatio ilmoitettiin hajalle laske- tuksi. Federaatio kiiruhti palauttamaan allianssin jäsenille heidän »autonomiansa» ajamalla heidät pois kaikista jaostoista. Pääneuvoston on muuten tunnustettava heidän älynväläyksensä, kun he ottivat Juran federaa-

tion nimen, joka heille oli annettu Lontoon konferenssissa.

Sen jälkeen kuudentoista edustajakokous ryhtyi »uudelleenjärjestämään Internationaalia» julkaisemalla konferenssia ja Pääneuvostoa vastaan suunnatun kiertokirjeen kaikille Kansainvälisen työväenliiton federaatioille.

Kiertokirjeen laatijat syyttivät Pääneuvostoa ennen kaikkea siitä, että se oli 1871 kutsunut kongressin asemesta koolle konferenssin. Edellä esitetyistä selityksistä näkyy, että nuo hyökkäilyt oli suunnattu välittömästi koko Internationaalia vastaan, joka oli yksimielisesti suostunut kutsumaan koolle konferenssin, jossa kansalaiset Robin ja Bastelica edustivat muuten allianssia asian vaatimalla tavalla.

Pääneuvostolla oli edustajansa jokaisessa kongressissa; esimerkiksi Baselin kongressissa heitä oli kuusi. Mutta nuo kuusitoista väittivät, että

»konferenssin enemmistö oli ennakolta valmisteltu siten että kuudelle Pääneuvoston edustajalle myönnettiin päätösvaltainen äänioikeus».

Todellisuudessa konferenssissa läsnäolleiden Pääneuvoston edustajien joukosta ranskalaiset maanpakolaiset edustivat Pariisin Kommuunia, ja Pääneuvoston englantilaiset ja sveitsiläiset jäsenet saivat vain harvoissa tapauksissa osallistua istuntoihin, kuten seuraavalle kongressille esitettävistä pöytäkirjoista näkyy. Yhdellä neuvoston edustajalla oli kansallisen federaation valtakirja. Kuten konferenssille osoitetusta kirjeestä näkyy, toiselle neuvoston jäsenelle ei oltu lähetetty valtakirjaa, koska sanomalehdissä oli ollut ilmoitus hänen kuolemasta*. Jäljellä on yksi edustaja. Näin ollen yksin Belgian edustajien lukumäärän suhde Pääneuvoston edustajien määrään on sama kuin 6:1.

Kansainvälinen poliisi, jolta Gustave Durandin hahmossa kiellettiin pääsy konferenssiin, valitti katkeroituneena, että »salaisen» konferenssin koollekutsuminen oli Yleisten sääntöjen rikkomista. Se ei tuntenut vielä riittävästi yleistä Ohjesääntöämme eikä tiennyt, että jär-

* Tarkoitetaan Marxia. *Toim.*

jestökysymyksiä käsittelevät kongressien istunnot ovat *ehdottomasti suljettuja*.

Sen valitukset synnyttivät silti myötämielistä vastakaikua Sonvillieriin kokoontuneissa kuudessatoista, jotka alkoivat huutaa:

»Ja kaiken lisäksi konferenssi päätti, että Pääneuvosto määrää itse tulevan kongressin tai *sitä korvaavan konferenssin* koollekutsumisajan ja -paikan; näin ollen meitä uhkaa vaara, että yleiset kongressit, nuo Internationaalin suuret julkiset kokoukset, lakkautetaan.»

Nuo kuusitoista eivät halunneet ymmärtää, että tällä päätöksellä Internationaali vain vahvisti kaikkien hallitusten nähden horjumatonta aikomustaan pitää tavalla tai toisella yleisiä kokouksiaan kaikista vainotoimenpiteistä huolimatta.

Geneveläisten jaostojen yleisessä kokouksessa 2. joulukuuta 1871 kansalaiset Malon ja Lefrançais saivat huonon vastaanoton. He ehdottivat, että hyväksyttäisiin kuudentoista Sonvillierissä tekemät päätökset, annettaisiin paheksumislausunto Pääneuvostolle ja kieltäydyttäisiin tunnustamasta konferenssia.— Konferenssi oli päättänyt, että »ne konferenssin päätöslauselmat, joita ei ole tarkoitettu julkaistavaksi, *tullaan* saattamaan *eri maiden liittoneuvostojen tietoon Pääneuvoston kirjeenvaihtaja-sihteerien välityksellä*».

B. Malon ja hänen ystävänsä väaristelivät tätä täysin Yleisten sääntöjen ja Ohjesääntöjen mukaista päätöstä seuraavalla tavalla:

»*Osa* konferenssin päätöslauselmista *tullaan* saattamaan *vain* liittoneuvostojen ja kirjeenvaihtaja-sihteerien tietoon.»

He syyttivät Pääneuvostoa lisäksi siitä, että se »on rikkonut *vilpittömyysperiaatetta*» kieltäytymällä antamasta poliisin käsiin niitä päätöksiä, joiden ainoana tarkoituksena on Internationaalin uudestijärjestäminen niissä maissa, joissa se on kielletty, »*saatettuaan nuo päätökset julkisuuteen*».

Kansalaiset Malon ja Lefrançais valittivat edelleen, että

»konferenssi on loukannut ajatuksen ja sen ilmaisun vapautta... myöntämällä Pääneuvostolle oikeuden paljastaa ja väittää vää-

räksi mikä jaostojen ja federaatioiden äänenkannattaja hyvänsä, jossa käsitellään joko työväenliiton perusperiaatteita tai jaostojen ja federaatioiden keskinäisiä etuja tai vihdoin koko työväenliiton yhteisiä etuja (ks. 'Égalité', 21. lokakuuta).

Mitä sitten on esitetty »Égalité» lokakuun 21. päivän numerossa? Konferenssin päätöslauselma, jossa se »varoitetaan, että Pääneuvoston on vastaisuudessa paljastettava ja väitettävä julkisesti vääriksi kaikki itseään Internationaalien äänenkannattajiksi nimittävät sanomalehdet, jotka 'Progrès' ja 'Solidarité' lehtien tavoin ryhtyivät käsittelemään palstoillaan porvarillisen yleisön nähdessä kysymyksiä, joita kuuluu käsitellä yksinomaan paikallisten ja liittokomiteain ja Pääneuvoston istunnoissa tai federaatioiden suljetuissa istunnoissa tai yleisissä järjestökysymyksille omistetuissa kongresseissa».

Jotta B. Malonin happamenmakeat valitukset voitaisiin arvostaa niiden ansaitsemalla tavalla, on otettava huomioon, että tuo päätöslauselma tekee kerta kaikkiaan lopun niiden lehtimiesten yrityksistä, jotka halusivat itse korvata Internationaalien vastuunalaiset komiteat ja näytellä Internationaalissa samaa osaa, jota lehtimiesboheemit esittävät porvarillisessa maailmassa. Nimenomaan tällaisen yrityksen tuloksena *allianssin* jäsenet toimittivat romaanisen federaation virallista äänenkannattajaa, »Égalité» lehteä geneveläisen liittokomitean nähdessä federaatiolle täysin vihamielisessä hengessä.

Pääneuvosto saattoi muuten ilman Lontoon konferenssiakin »paljastaa ja väittää julkisesti vääriksi» lehtimiesten väärinkäytökset, sillä Baselin kongressissa oli päätetty (pätöslauselma II), että:

»Jaostojen on lähetettävä viipymättä Pääneuvostolle kaikki julkaisut, joissa hyökkäillään työväenliittoa vastaan.»

Romaaninen liittokomitea sanoi 20. joulukuuta 1871 päivätyssä julistuksessaan (»Égalité», 24. joulukuuta): »Tätä kohtaa ei ilmeisestikään hyväksytty siinä tarkoituksessa, että Pääneuvosto säilyttäisi arkistossaan julkaisut, joissa hyökkäillään työväenliittoa vastaan, vaan että se vastaisi niihin ja tarpeen tullen hävittäisi parhausten ja vihamielisten hyökkäilyjen vahingollisen vaikutuksen. On ilmeistä niin ikään, että tämä kohta koskee kaikkia julkaisuja yleensä, ja koska emme halua jättää vastauksetta porvarillisten lehtien hyökkäilyjä, niin semmitenkin meidän on väi-

tettava vääriksi keskusedustajistomme, Pääneuvoston, välityksellä ne julkaisut, jotka verhoavat hyökkäilynsä meitä vastaan työväenliittomme nimellä.»

Huomautettakoon muuten, että »Times», tuo kapitalistisen lehdistön Leviatan, Lyonissa ilmestyvä liberaalisen porvariston lehti »Progrès» ja ääritaantumuksellinen lehti »Journal de Genève»³⁷³ syytivät konferenssia vastaan samoja moitteita ja miltei samoin sanoin kuin kansalaiset Malon ja Lefrançais.

Kuudentoista kiertokirje esiintyi aluksi konferenssin koollekutsumista vastaan, sitten sen kokoonpanoa ja muka salaista luonnetta vastaan ja sitten hyökkäsi sen päätöksiäkin vastaan.

Todettuaan aluksi, että Baselin kongressi luopui oikeuksistaan

»myöntämällä Pääneuvostolle oikeuden hyväksyä tai olla hyväksymättä Internationaaliin ja erottaa tilapäisesti Internationaaliin jaostoja»,

kiertokirje syyttää edelleen konferenssia seuraavasta rikoksesta:

»Tämä konferenssi... hyväksyi päätöksiä... joiden pyrkimyksenä on Internationaalin, autonomisten jaostojen vapaan federaation, muuttaminen Pääneuvostolle täydellisesti alistettujen kurinalaisten jaostojen hierarkiseksi ja autoritaariseksi järjestöksi, ja Pääneuvosto saattaa mielensä mukaan kieltäytyä hyväksymästä jaostoja tai keskeyttää niiden toiminnan!!»

Edelleen kiertokirjeessä palataan Baselin kongressiin, joka muka »vääristeli Pääneuvoston tehtäviä».

Kaikki nämä kuudentoista laatiman kiertokirjeen ristiriidat kiteytyvät seuraavaan: vuoden 1871 konferenssi on vastuussa vuoden 1869 Baselin kongressin päätöksistä ja Pääneuvosto on syyllistynyt siihen, että se on noudattanut sääntöjä, jotka velvoittavat sitä täyttämään kongressin päätökset.

Todellisuudessa kaikkien näiden konferenssia vastaan tehtyjen hyökkäilyjen oikea syy on salatumpi. Ennen kaikkea konferenssi esti päätöksillään *allianssin* herrojen vehkeilyt Sveitsissä. Lisäksi allianssin johtomiehet saivat Italiassa, Espanjassa, osassa Sveitsiä ja Belgiaa aikaan ilmeistä sekavuutta *Kansainvälisen työväenliiton*

ohjelman ja Bakuninin pikapäin sepustaman ohjelman vuoksi ja ylläpitivät sitä tavattoman itsepintaisesti.

Kahdessa päätöslauselmassaan proletariaatin politiikasta ja lahkolaisjaostoista konferenssi kiinnitti huomiota tuohon tahallisesti aikaansaatuun hämminkiin. Edellinen päätöslauselma, joka teki lopun Bakuninin ohjelman julistamasta politiikasta pidättäytymisestä, sai täydellisen perustelun johdannossaan, joka nojaa Yleisiin sääntöihin, Lausannen kongressin päätökseen ja muihin aikaisempiin tapauksiin.*

* Tässä konferenssin päätöslauselma *työväenluokan poliittisesta toiminnasta*:

»Ottaen huomioon,

että alkuperäisten sääntöjen johdannossa sanotaan: »Työväenluokan taloudellinen vapauttaminen on suuri päämäärä, jolle koko poliittinen liike on alistettava *keinona*»;

että Kansainvälisen työväenliiton Perustavassa manifestissa (1864) sanotaan: »Maan ja pääoman magnaatit tulevat aina käyttämään hyväkseen poliittisia etuoikeuksiaan puolustaakseen taloudellisia monopolejaan ja ikuistaakseen ne. He eivät ainoastaan ole edistämättä työn vapauttamista, vaan tulevat päinvastoin edelleenkin asettamaan kaikkia mahdollisia esteitä sen tielle... Poliittisen vallan valtaamisesta on siis tullut työväenluokan suuri velvollisuus»;

että Lausannen kongressissa (1867) hyväksyttiin seuraava päätöslauselma: »Työläisten sosiaalinen vapautus liittyy eristämättömästi heidän poliittiseen vapautukseensa»;

että Pääneuvoston julistuksessa, joka koskee Internationaalien ranskalaisten jäsenten oletettua salaliittoa kansanäänestyksen aattona (1870), sanotaan: »Sääntöjemme ajatuksen mukaisesti Englannissa, Euroopan mantereella ja Amerikassa olevien jaostojemme erityisenä kiistattomana tehtävänä ei ole ainoastaan se, että ne ovat työväenluokan järjestöllisiä taistelukeskuksia, vaan myös se, että ne kannattavat kyseisissä maissa jokaista poliittista liikettä, joka myötävaikuttaa lopullisen päämäärämme — työväenluokan taloudellisen vapautuksen — saavuttamiseen»;

että alkuperäisten sääntöjen vääristellyt käännökset ovat antaneet aihetta vääriin tulkintoihin, jotka ovat vahingoittaneet Kansainvälisen työväenliiton kehitystä ja toimintaa;

ottaen huomioon,

että Internationaalilla on vastassaan hillitön taantumus, joka tukahduttaa julmasti kaikki työläisten vapautumisyritykset ja pyrkii raa'an väkivallan avulla säilyttämään luokkaeroavuudet ja niiden aiheuttaman omistavien luokkien poliittisen herruuden;

että työväenluokka pystyy toimimaan luokkana omistavien luokkien yhdistynyttä valtaa vastaan ainoastaan järjestäyty-

Siirtykäämme nyt lahkolaisryhmiin:

Alkuvaiheessa proletariaatin taistelu porvaristoa vastaan on lahkolaisliikkeen luontoista. Se on ymmärrettävää kaudella, jolloin proletariaatti ei ole vielä riittävän kehittynyttä voidakseen toimia luokkana. Arvostellessaan sosiaalisia ristiriitoja jotkin ajattelijat esittävät noiden ristiriitojen mielikuvituksellisia ratkaisuja. Työläisjoukkojen tehtäväksi jää tällöin vain hyväksyä ne, propagoida ja toteuttaa niitä. Noiden aloitteentekijöiden perustamat lahkot olivat olemukseltaan abstinenteja, pidättyväisiä: ne olivat erillään kaikesta todellisesta toiminnasta, politiikasta, lakoista, liitoista, lyhyesti kaikesta joukkoliikkeestä. Joukkona proletariaatti jäi aina välinpitämättömäksi tai jopa vihamieliseksi heidän propagandalleen. Pariisin ja Lyonin työläiset eivät halunneet tuntea saintsimonisteja, fourieristeja tai ikarialaisia, eivätkä myöskään englantilaiset chartistit ja tradeunionistit tunnustaneet owenilaisia. Syntyessään liikkeen vipusimena olleet lahkot muuttuivat esteeksi heti kun liike ohitti ne kehityksessään; silloin ne muuttuivat taantumuksellisiksi. Tätä todistavat lahkot Ranskassa ja Englannissa ja viime aikoina lassallelaiset Saksassa, jotka useita vuosia estivät proletariaatin järjestäytymistä ja lopulta muuttuivat pelkäksi poliisin käyttämäksi välikappaleeksi. Tämä on yleensä proletaarisen liikkeen lapsuutta samoin kuin astrologia ja alkemia ovat tieteen lapsuutta. Proletariaatin oli jätettävä taakseen tämä vaihe, ennen kuin kävi mahdolliseksi Internationaalien perustaminen.

tyään erikoiseksi poliittiseksi puolueeksi, joka asettuu kaikkia omistavien luokkien perustamia vanhoja puolueita vastaan;

että tuo työväenluokan järjestäytyminen poliittiseksi puolueeksi on välttämätöntä yhteiskunnallisen vallankumouksen voiton turvaamiseksi ja sen lopullisen päämäärän — luokkien hävittämisen — saavuttamiseksi;

että työväenluokan on käytettävä taloudellisen taistelun tuloksena saavuttamaansa voimien yhteenliittymistä vipusimena myös poliittisessa taistelussaan suurmaanomistajien ja kapitalistien poliittista valtaa vastaan —

konferenssi muistuttaa *Internationaalien* jäsenille,

että työväenluokan taistelussa sen taloudellinen liike ja poliittinen toiminta liittyvät erottamattomasti toisiinsa.»

Toisin kuin haaveilevat ja keskenään kilpailevat lahkolaisjärjestöt, Internationaali on todellinen taistelujärjestö, joka yhdistää kaikkien maiden proletariaattia sen yhteisessä taistelussa kapitalisteja ja maanomistajia ja heidän valtioksi järjestynyttä luokkaherruuttaan vastaan. Siksi Internationaalin säännöissä puhutaan vain »työväenyhdistyksistä», jotka pyrkivät samaan päämäärään ja tunnustavat saman ohjelman. Siinä rajoitetaan hahmottelemaan proletarisen liikkeen peruslinjat, kun taas niiden teoreettinen kehittäminen tapahtuu käytännöllisen taistelun tarpeiden vaikutuksesta ja mielipiteiden vaihdon tuloksena jaostoissa, niiden äänenkannattajissa ja edustajakokouksissa, joissa ovat sallittuja kaikki sosialistiset näkökannat vivahde-eroavuuksista huolimatta.

Samoin kuin jokaisessa uudessa historian vaiheessa vanhat virheet virkoavat joksikin aikaa kadotakseen sitten pian, samoin myös Internationaalin uumenissa heräsivät henkiin lahkolaisryhmät, vaikkakin laimeassa muodossa.

Allianssi, joka on pitänyt lahkosten henkiinheräämistä suurena etuasteena, on itse vakuuttavana todistuksena siitä, että lahkosten aika on mennyt. Jos ne syntyessään olivatkin edistyksellistä ainesta, niin »koraanittoman Muhammedin» talutusnuorassa kulkevan allianssin ohjelma on vain sekava rykelmä kauan sitten haudattuja ajatuksia ja niitä peitellään äänekkäillä fraaseilla, joilla saatetaan pelotella ainoastaan porvarillisia kretiinejä tai joita bonapartistiset tai jotkin muut prokuraattorit saattavat pitää todistuskappaleina Internationaalin jäseniä vastaan.*

Konferenssi, jossa olivat edustettuina kaikki sosialististen katsantokantojen vivahteet, hyväksyi yksimielisesti lahkolaisjaostoja vastaan suunnatun päätöslauselman uskoen varmasti, että korostamalla jälleen Interna-

* Viime aikoina lehdistössä ilmestyneet poliisin sepustukset *Internationaalista*, muun muassa Jules Favren kiertokirje ulkovalloille ja tilanherrakamarin jäsenen Sacazen selostus Dufauren ehdotuksen johdosta, ovat kirjavanaan lainauksia allianssien pöyhkeistä manifesteista.³⁷⁸ Nuo lahkolaiset, joiden radikaalisuus rajoittuu vain äänekkäisiin fraaseihin, palvelevat sanonnoillaan parhaalla mahdollisella tavalla taantumuksen aikeita.

tionaalin todellista merkitystä tuo päätöslauselma aloittaa uuden vaiheen sen kehityksessä. Allianssin kannattajat, joille päätöslauselma antoi kuolettavan iskun, pitivät sitä ainoastaan Pääneuvoston Internationaalista saamana voittona, jonka ansiosta Pääneuvosto turvasi »herruusaseman» muutamien jäsentensä »erikoisohjelmalle», »heidän henkilökohtaiselle doktriinilleen», »ortodoksiselle doktriinille», »viralliselle teorialle, joka yksin omaa kansalaisoikeudet työväenliitossa», kuten heidän kiertokirjeensä julistaa. Se ei muuten ollut noiden jäsenten syy, vaan väistämätön seuraus siitä tosiasiasta, että he kuuluivat Pääneuvostoon, sen tosiasian »rappeutuva vaikutus», sillä

»henkilön, jolla on valtaa» (!) »kaltaisiinsa, on kerrassaan mahdotonta pysyä siveellisenä. Pääneuvostosta on tullut juonien pesä».

Kuudentoista mielestä Internationaalin Yleiset säännöt ansaitsevat ankaran moitteen yksinpä jo siksi, että ne myöntävät Pääneuvostolle oikeuden kooptoida uusia jäseniä. He sanovat, että saatuaan vallan

»neuvosto saattaisi vastaisuudessa kooptoida niin huomattavan henkilöryhmän, että se muuttaisi täydelleen neuvoston enemmistöä ja sen pyrkimyksiä».

He ovat näköjään sitä mieltä, että Pääneuvoston jäseneksi tultuaan ihminen menettää paitsi *siveellistä olemustaan* myös terveen järjen. Voitaisiinko muuten olettaa, että enemmistö muuttaa itsensä vapaaehtoisen kooptoinnin tietä vähemmistöksi?

Nuo kuusitoista eivät nähtävästi silti itsekään usko kovin varmasti tuohon kaikkeen, koska he valittavat edelleen, että Pääneuvosto

»on viisi vuotta peräkkäin koostunut samoista henkilöistä, jotka valitaan aina uudestaan»,

mutta heti sen perään he sanovat:

»suurin osa heistä ei ole laillisia valtuutettujamme, sillä heitä ei ole valittu kongressissa».

Todellisuudessa Pääneuvoston henkilöstö on jatkuvasti muuttunut, vaikka eräät perustajajäsenet ovatkin

pysyneet siinä samoin kuin belgialaisessa, romaanisessa ynnä muissa liittoneuvostoissa.

Velvollisuuksistaan suoriutuakseen Pääneuvoston on täytettävä kolme oleellista ehtoa. Ensinnäkin siinä on oltava riittävä määrä jäseniä, jotta se voisi suorittaa monenlaiset sille kuuluvat työt; edelleen sen kokoonpanossa on oltava »Kansainvälisessä työväenliitossa edustettuihin kansallisuuksiin kuuluvia työläisiä» ja vihdoin työläisten on oltava siinä vallitsevana ainesosana. Mutta miten Pääneuvosto saattaisi täyttää kaikki nämä välttämättömät ehdot ilman kooptaatio-oikeutta, kun työläisen riippuvuus työnsaantimahdollisuudesta aiheuttaa Pääneuvoston henkilöstön alituisen vaihtumisen? Neuvosto pitää sittenkin välttämättömänä tämän oikeuden täsmällisempää määrittelyä; se esitti tämän toivomuksen viime konferenssissa.

Sen seikan, että Pääneuvosto on tullut valituksi alkuperäisessä kokoonpanossaan useissa peräkkäisissä kongresseissa, joissa Englanti on ollut edustettuna hyvin heikosti, luulisi todistavan, että Pääneuvosto on mahdollisuuksiensa puitteissa suorittanut velvollisuutensa. Kuu-sitoista pitää sitä päinvastoin todistuksena »kongressien sokeasta luottamuksesta», joka Baselissa oli huipistunut

»eräänlaiseksi vapaaehtoiseksi luopumiseksi Pääneuvoston hyväksi».

Heidän mielestään neuvoston »normaalin osuuden» tulee rajoittua »tavallisen kirjeenvaihto- ja tilastointitoimiston» osuuteen. Tätä tulkintaa he vahvistavat muutamilla sääntöjen vääristellystä käännöksestä otetuilla pykälillä.

Toisin kuin kaikkien porvarillisten seurojen säännöt, Internationaalin Yleiset säännöt koskevat vain ylimalkaisesti sen järjestörakenteen kysymyksiä. Ne jättävät järjestörakenteen kehittelyn käytännön asiaksi ja sen muotoilemisen tulevien kongressien asiaksi. Säännöissä kiinnitetään kuitenkin enemmän huomiota Pääneuvostoon kuin muihin järjestörenkasiin, koska ainoastaan toiminnan yhtenäisyys ja yhteisyys voivat antaa eri maiden jaostoille todella kansainvälisen luonteen.

Alkuperäisten sääntöjen³⁷⁶ 5. pykälässä sanotaan:

»Pääneuvosto on kaikkien kansallisten ja paikallisten ryhmien *kansainvälinen elin*»

ja sitten esitetään muutamia esimerkkejä siitä, miten Pääneuvoston on toimittava. Noiden esimerkkien joukossa on ohje neuvostolle, että se koettaisi saada

»työväenliittoon kuuluvat yhdistykset toimimaan samanaikaisesti ja yksimielisesti silloin, kun tarvitaan pikaisia käytännöllisiä toimia, esimerkiksi kansainvälisten selkkausten sattuessa».

Edelleen pykälässä sanotaan:

»Kaikissa kyseisissä tapauksissa Pääneuvosto ottaa käsiinsä aloitteen ja tekee ehdotuksia kansallisille ja paikallisille yhdistyksille.»

Säännöissä määritellään lisäksi neuvoston osuus kongressien valmistelussa ja koollekutsumisessa ja annetaan sen tehtäväksi niiden määrättyjen kysymysten tarkastelu, jotka se on velvollinen esittämään kongressien käsiteltäväksi. Alkuperäisissä säännöissä ryhmien itsenäinen toiminta asetetaan niin vähäisesti koko työväenliiton toimintayhtenäisyyden vastakohtaksi, että 6. pykälässä sanotaan:

»Koska työväenliikkeen menestys kussakin maassa voidaan taata ainoastaan yhtenäisyyden voimin ja järjestäytymällä ja toisaalta Pääneuvoston toiminta saadaan tehokkaammaksi... Internationaalin jäsenten on kunkin omassa maassaan tehtävä kaikkensa hajanaisten työväenyhdistysten liittämiseksi keskuselinten edustamiin kansallisiin järjestöihin.»

Genèven kongressin ensimmäisessä järjestökysymyksiä koskevassa päätöslauselmassa (I pykälä) sanotaan:

»Pääneuvoston velvollisuutena on kongressien päätösten *täytäminen*.»

Tämä päätöslauselma laillisti aseman, jossa Pääneuvosto oli alusta alkaen ollut: työväenliiton *toimeenpanevan elimen* aseman. Ilman moraalista »arvovaltaa» olisi vaikea suoriutua tehtävistä muunlaisen »vapaaehtoisesti tunnustetun arvovallan» puuttuessa. Genèven kongressi antoi samalla Pääneuvoston tehtäväksi »sääntöjen virallisen ja velvoittavan tekstin» julkaisemisen.

Sama kongressi päätti (Genèven kongressin järjestökysymyksiä koskeva päätöslauselma, 14. pykälä):

»Jokaisella jaostolla on oikeus laatia omat paikalliset sääntönsä ja ohjesäännön paikallisia olosuhteita ja maan lakeja silmällä pitäen. Niissä ei kuitenkaan saa olla mitään sellaista, joka olisi ristiriidassa Yleisten sääntöjen ja Ohjesäännön kanssa.»

Huomautettakoon ennen kaikkea, että tässä ei ole vähäisintäkään vihjausta enempää erikoisiin periaatteiden julistuksiin kuin erikoistehtäviinkään, joita jokin jaosto saattaisi ottaa ratkaistavakseen niiden yleisten tavoitteiden ohessa, joihin kaikki Internationaalinen ryhmät pyrkivät. Kysymyksessä on vain jaostojen oikeus mukauttaa Yleiset säännöt ja Ohjesääntö »paikallisiin olosuhteisiin ja maan lakeihin».

Toiseksi, kenen on määriteltävä, sopeutuvatko paikalliset säännöt Yleisiin sääntöihin? On ilmeistä, että päätöslauselma osoittautuisi voimattomaksi, ellei olisi »auktoriteettia», jolle tuo tehtävä kuuluu. Silloin kävisi mahdolliseksi paitsi se, että syntyy poliisin perustamia tai vihamielisiä jaostoja, myös se, että luokka-asemansa menettäneiden lahkolaisten ja porvarillisten filantrooppien tunkeutuminen työväenliittoon vääristäisi sen olemuksen, ja kongresseissa nuo ainekset saisivat määränsä ansiosta yliotteen työläisistä.

Kansalliset ja paikalliset federaatiot ovat alun alkaen pitäneet oikeutenaan hyväksyä tai olla hyväksymättä omassa maassaan uusia jaostoja riippuen siitä, vastaavatko niiden jaostojen säännöt Yleisiä sääntöjä vai eivät. Pääneuvostolle annetaan samanlainen tehtävä Yleisten sääntöjen 6. pykälässä, joka jättää *paikallisille riippumattomille yhdistyksille*, toisin sanoen vastaavien maiden liittoon kuuluvien yhdistysten ulkopuolella muodostuneille yhdistyksille oikeuden solmia välittömät suhteet Pääneuvostoon. *Allianssi* ei väheksynyt tätä oikeutta pyrkiessään asemaan, joka antoi sille mahdollisuuden lähettää edustajia Baselin kongressiin.

Sääntöjen 6. pykälässä on otettu huomioon myös lainsäädännölliset esteet, joiden vuoksi muutamissa maissa ei voida perustaa kansallisia federaatioita, ja siksi Pääneuvoston on suoritettava niissä liittoneuvoston teh-

täviä (ks. »Lausannen kongressin pöytäkirjat jne., 1867», s. 13³⁷⁷).

Kommuunin häviön jälkeen nuo lainsäädännölliset esteet eri maissa yhä lisääntyivät ja tekevät entistä tarpeellisemmaksi Pääneuvoston toiminnan, jonka tarkoituksena on estää epäilyttävien ainesten tunkeutuminen työväenliittoon. Niinpä vapautuakseen poliisin vakoliijoista eräät Ranskan komiteat pyysivät hiljan Pääneuvostoa puuttumaan asiaan, ja toisen suuren maan* Internationaalien jäsenet vaativat, että Pääneuvosto hyväksyisi vain ne jaostot, jotka ovat sen välittömien valtuutettujen tai heidän itsensä perustamia. He perustelivat pyyntöään välttämättömyydellä päästä siten eroon provokaattoreista, jotka ovat osoittaneet niin meluisasti intoaan perustaessaan pikapäin ennen näkemättömän radikaalisia jaostoja. Toisaalta niin sanotut epäautoritaariset jaostot vetoavat viipymättä neuvostoon, kun niiden keskuudessa syntyy selkkaus, ja jopa vaativat neuvostoa, kuten tapahtui Lyonin selkkauksen aikana, rankaisemaan mahdollisimman ankarasti niiden vihollisia. Aivan hiljattain, konferenssin jälkeen Torinon työväenfederaatio päätti julistautua Internationaalien jaostoksi. Siinä tapahtuneen kahtiajaon jälkeen vähemmistö perusti Proletaarin vapautus³⁷⁸ -nimisen yhdistyksen. Tämä yhdistys liittyi Internationaaliin ja aloitti siitä, että teki päätöslauselman juralaisten hyväksi. Sen lehti »Il Proletario» on täynnä suuttumusta uhkuvia fraaseja kaikenlaista autoritaarisuutta vastaan. Lähettäessään yhdistyksen jäsenmaksut sen sihteeri** varoitti Pääneuvostoa, että entinen federaatio lähettää nähtävästi myös jäsenmaksunsa. Hän kirjoitti edelleen:

»Olette luultavasti lukeneet 'Proletariosta', että Proletaarin vapautus-yhdistys... on ilmoittanut... kieltäytyneensä osoittamasta solidaarisuutta porvaristoa kohtaan, joka on työläisiksi naamioituneena perustanut *Työväenfederaation*,

ja hän pyysi Pääneuvostoa

* — Itävallan. *Toim.*

** — C. Terzaghi. *Toim.*

»saattamaan tämän päätöslauselman kaikkien jaostojen tietoon ja kieltäytymään ottamasta vastaan 10 centimen jäsenmaksuja, mikäli ne sille lähetetään».*

Samoin kuin kaikki muutkin Internationaalin järjestöt Pääneuvosto on velvollinen harjoittamaan propagandaa. Tätä velvollisuutta se on suorittanut julistustensa avulla ja valtuutettujensa välityksellä, jotka ovat laskeneet perustan Internationaalin ensimmäisille järjestöille Pohjois-Amerikassa, Saksassa ja monissa Ranskan kaupungeissa.

Pääneuvoston toisena velvollisuutena on auttaa lakkolaisia turvaamalla heille koko Internationaalin kannatuksen (ks. Pääneuvoston selostuksia eri kongresseille). Seuraavasta tositapahtumasta muuten näkyy, mikä merkitys on ollut sen puuttumisella lakkotaisteluun. Englantilaisten valureiden vastarintayhdistys on sinänsä kansainvälinen trade union, jolla on osastonsa muissa maissa, muun muassa Yhdysvalloissa. Lakon aikana amerikkalaiset valurit katsoivat kuitenkin tarpeelliseksi pyytää Pääneuvostoa puoltamaan heitä, estämään englantilaisten valureiden tuonnin maahansa.

Internationaalin kasvu on antanut Pääneuvostolle samoin kuin liittoneuvostollekin sovintotuomarin tehtävän.

Brysselin kongressi päätti:

»Liittoneuvostot ovat velvolliset lähettämään aina kolmen kuukauden kuluttua selostuksen Pääneuvostolle niiden johdossa olevien jaostojen *järjestötyöstä ja rahatilanteesta*» (3. järjestökysymyksiä koskeva päätöslauselma).

Vihdoin Baselin kongressi, joka aiheuttaa kuudentoista sapekkaita suuttumuksen puuskia, vain virallisti ne suhteet, jotka olivat muodostuneet järjestötyön alalla työväenliiton kehityksen kulussa. Jos se laajensi ylen-

* Tällaisilta näyttivät siihen aikaan Proletaarin vapautus-yhdistyksen katsomukset, yhdistyksen edustajana oli sen kirjeenvaihtaja-sihteeri, Bakuninin ystävä. Todellisuudessa tuon jaoston pyrkimykset olivat aivan toiset. Häädettyään pois tuon kaksin verroin petollisen edustajan varojen kavalluksen ja Torinon poliisipäällikön kanssa ylläpitämien ystävyysuhteiden vuoksi yhdistys esitti selitykset, jotka tekivät lopun sen ja Pääneuvoston välisestä erimielisyyksistä.

määrin Pääneuvoston valtuuksien puitteita, niin kuka muu olisi siihen syyppää kuin Bakunin, Schwitzguébel, F. Robert, Guillaume ynnä muut allianssin edustajat, jotka niin kovasti pyrkivät saamaan sen aikaan. Eivät he suinkaan ala syyttää itseään »sokeasta luottamuksesta» lontoolaista Pääneuvostoa kohtaan?

Tässä kaksi Baselin kongressin päätöstä:

»IV. Jokainen uusi jaosto tai yhdistys, joka haluaa liittyä Internationaaliin, on velvollinen ilmoittamaan viipymättä Pääneuvostolle liittymisestään»

ja »V. Pääneuvostolla on oikeus hyväksyä uusia yhdistyksiä ja ryhmiä tai olla hyväksymättä jättäen näille oikeuden tehdä valitus tämän päätöksen johdosta seuraavassa kongressissa.»

Mitä tulee paikallisiin, liittoon kuuluvien yhdistysten ulkopuolella perustettuihin itsenäisiin yhdistyksiin, niin nämä pykälät vain vahvistavat Internationaalien syntymähetkestä alkaen vakiintunutta käytäntöä, jonka säilyttäminen on työväenliitolle kysymys elämästä ja kuolemasta. Jotkut menevät kuitenkin liian pitkälle yleistäessään tätä käytäntöä ja soveltaessaan sitä erotuksetta kaikkiin uusiin jaostoihin tai yhdistyksiin. Näissä pykälissä Pääneuvostolle myönnetään tosiaankin oikeus puuttua federaatioiden sisäiseen elämään, mutta Pääneuvosto ei ole milloinkaan käyttänyt sitä tuossa tarkoituksessa. Pääneuvosto väittää, että nuo kuusitoista eivät voi mainita ainuttakaan tapausta, jolloin se olisi puuttunut niiden uusien jaostojen asioihin, jotka aikovat liittyä jo olemassaoleviin ryhmiin tai federaatioihin.

Edellä esitetyt päätökset koskevat uusia jaostoja; seuraavat päätökset taas jo hyväksytyjä jaostoja:

»VI. Pääneuvostolla on oikeus erottaa jaosto Internationaalista tilapäisesti seuraavaan kongressiin asti.»

»VII. Pääneuvostolla on oikeus ratkaista samaan kansalliseen ryhmään kuuluvien yhdistysten tai jaostojen kesken tai eri kansallisten ryhmien kesken puhjenneet selkkaukset. Osapuolilla on oikeus tehdä valitus tuosta päätöksestä seuraavassa kongressissa, jossa tehdään lopullinen ratkaisu.»

Nämä kaksi pykälää ovat tarpeen ääritapauksissa, mutta tähän mennessä Pääneuvosto ei ole milloinkaan soveltanut niitä. Edellä esitetystä historiallisesta kat-
sausesta näkyy, että Pääneuvosto ei ole milloinkaan

turvautunut erottamaan mitään jaostoa tilapäisesti ja että selkkausten sattuessa se on toiminut vain sovintotuomarina kummankin osapuolen pyynnöstä.

Olemme päässeet vihdoin siihen Pääneuvoston tehtävään, joka on juontunut itse taistelun tarpeista. Allianssin kannattajia saattaa harmittaa, mutta se on kiistaton tosiasia, että Pääneuvosto on asettunut kaikkien Kansainvälisen työväenliiton puolesta taistelevien johtoon nimenomaan siksi, että se on joutunut kaikkien proletaarisen liikkeen vihollisten ankarien hyökkäilyjen kohteeksi.

V

Tehtyään Internationaalista selvää sellaisena, millainen se on, nuo kuusitoista puhuvat meille, minkälainen sen pitäisi olla.

Pääneuvoston olisi ennen kaikkea muututtava virallisesti pelkäksi kirjeenvaihto- ja tilastointitoimistoksi. Kun järjestötehtävät jäisivät pois, niin sen kirjeenvaihto rajoittuisi väistämättä työväenliiton äänenkannattajissa julkaistujen tietojen toistamiseen. Siten poistettaisiin myös kirjeenvaihtotoimisto. Mitä tilastointiin tulee, niin sitä työtä ei voida suorittaa ilman lujaa organisaatiota ja varsinkaan ilman yleistä johtoa, mitä seikkaa on varta vasten tähdennetty alkuperäisissä säännöissä. Koska »autoritaarisuus» tuntuu kuitenkin voimakkaasti tässä kaikessa, niin toimisto saattaisi ehkä ollakin, mutta minäkäänlaista tilastointia ei tulisi olemaan. Lyhyesti sanoen Pääneuvosto katoaa. Saman logiikan mukaisesti hävitetään liittoneuvostot, paikalliskomiteat ja muut »autoritaariset» keskuksset. Jäävät ainoastaan autonomiset jaostot.

Mikä tarkoitus on noilla »autonomisilla jaostoilla», jotka ovat vapaasti liittoutuneet ja onnellisesti vapautuneet kaikenlaisesta vallasta, »jopa työläisten valitsemasta ja säätämästä vallasta»?

Tässä joudumme täydentämään kiertokirjettä selostuksella, jonka Juran liittokomitea esitti kuudentoista edustajakokoukselle.

»Jotta työväenluokka voitaisiin muuttaa ihmiskunnan uusien intressien todelliseksi edustajaksi», on välttämätöntä, että sen

järjestö »pitäisi ohjeenaan sitä aatetta, jonka on päästävä voitolle. Tuon aatteen *johdattaminen* aikakautemme tarpeista, ihmiskunnan sisimmistä pyrkimyksistä tutkimalla johdonmukaisesti yhteiskuntaelämän ilmiöitä, ja sitten tuon aatteen *soveltaminen* työväenjärjestöihimme — tämän on oltava tavoitteena jne.» On perustettava vihdoin »työläisväestömme keskuudessa todellinen sosialistinen vallankumouksellinen *koulu*».

Autonomiset työläisjaostot muuttuvat siis yhtäkkiä *kouluiksi*, ja allianssin herrat tulevat olemaan opettajia niissä. He *johdattavat aatteen* sen »johdonmukaisen tutkimisen» tietä, joka ei jätä kerrassaan mitään jälkeä. He *soveltavat* sen »sitten työväenjärjestöihimme». Heidän mielestään työväenluokka on raaka-ainetta, kaaosta, joka kaipaa muotoutuakseen heidän pyhänhenkensä henkäystä.

Tämä kaikki kertaa vain allianssin vanhaa ohjelmaa, joka alkoi sanoilla:

»Erottuaan Rauhan ja vapauden liitosta tuon liiton sosialistinen vähemmistö aikoo perustaa »uuden, Sosialistisen demokratian allianssin... ja ottaa *erikoistehtäväkseen* poliittisten ja filosofisten kysymysten tutkimisen...»

Tällainen on siitä *»johdatettu» aate!*

»Tuo aloite... antaa Euroopan ja Amerikan vilpittömille sosialistisille demokraateille *keinon* yksimielisyyden saavuttamiseen ja *aatteidensa* vakiinnuttamiseen.»*

Erään porvarillisen yhdistyksen vähemmistö on siisen oman tunnustuksen mukaan päässyt tunkeutumaan Internationaaliin vähän ennen Baselin kongressia yksinomaaisena tarkoituksenaan käyttää sitä *välikkappaleena* noustakseen työläisjoukkojen eteen salaisen tieteen uh-

* Allianssin herrat, jotka eivät lakkaa moittimasta Pääneuvostoa suljetun konferenssin koollekutsumisesta hetkellä, jolloin avoimen kongressin koollekutsuminen olisi kavaluuden tai typeryyden huippu, nuo kohun ja julkisuuden ehdottomat kannattajat ovat järjestäneet vastoin sääntöjämme Internationaalin sisällä oikean salaisen yhdistyksen, joka on suunnattu Internationaalia vastaan ja asettaa tavoitteekseen mitään aavistamattomien Internationaalin jaostojen alistamisen ylimmän uhrin — Bakuninin — johtoon.

Pääneuvostolla on aikomus vaatia, että seuraavassa kongressissa tutkittaisiin tuon salaisen järjestön ja sen joissakin maissa, esimerkiksi Espanjassa, olevien innoittajien toimintaa.

ripappeina, tieteen, joka mahtuu neljään lauseeseen ja jonka kohokohtana on »luokkien taloudellinen ja sosiaalinen tasoittaminen».

Paitsi tätä »teoreettista tehtävää» uudistetulla Internationaalin järjestöllä on käytännöllinenkin osuutensa.

Kuudentoista kiertokirjeessä sanotaan: »Tulevan yhteiskunnan ei ole oltava mitään muuta kuin sen organisaation yleistä soveltamista, jonka Internationaali säätää itseään varten. Siksi meidän on huolehdittava siitä, että tuo organisaatio olisi mahdollisimman lähellä ihannettamme.»

»Onko mahdollista, että autoritaarisesta organisaatiosta tulisi tasa-arvoisuuteen ja vapauteen perustuva yhteiskunta? Se on mahdotonta. Tulevan ihmisyyhteiskunnan alkiona Internationaalin on jo nyt kuvastettava oikein vapaus- ja federaatioperiaatteitamme.»

Toisin sanoen, samoin kuin keskiaikaiset luostarit kuvastivat taivaallista elämää, samoin myös Internationaalin on oltava sen uuden Jerusalemin perikuva, jonka »alkiota» allianssi kantaa kohdussaan. Pariisin kommunnardit eivät tietenkään olisi kärsineet tappiota, jos he olisivat ymmärtäneet, että Kommuuni on »tulevan ihmisyyhteiskunnan alkio», ja luopuneet kaikesta kurista ja kaikista aseista — esineistä, joiden on kadottava vasta sitten kun enää ei tule olemaan sotia!

Todistaakseen paremmin, etteivät »johdonmukaisesta tutkimisestaan» huolimatta nuo kuusitoista olleet hautoneet tuota Internationaalin hajottamisen ja aseistariisumisen näppärää suunnitelmaa hetkellä, jolloin Internationaali taisteli olemassaolonsa puolesta, Bakunin julkaisi hiljattain sen alkuperäisen tekstin kirjelmässään Internationaalin järjestämisestä (ks. »Almanach du Peuple pour 1872», Genève).

VI

Lukekaa nyt selostus, jonka Juran komitea esitti kuudentoista edustajakokoukselle.

»Kun lukee sen», sanoo heidän virallinen äänenkannattajansa »Révolution Sociale» (16. marraskuuta), »saa täsmällisen käsityksen siitä, mitä voidaan odottaa Juran federaation kannattajilta itseuhrautuvaisuuden ja käytännöllisen järjen mielessä.»

Selostus alkaa siitä, että väittää »noiden kauheiden tapahtumien» — Saksan ja Ranskan sodan ja kansalais-sodan Ranskassa — vaikuttaneen »tietyssä määrin *demoralisoivasti*... Internationaalien jaostojen tilaan».

Mikäli on totta, että Saksan ja Ranskan sota, joka mobilisoi valtavan määrän työläisiä kumpaankin armeijaan, myötävaikutti jaostojen *hajaannukseen*, niin yhtä suuri totuus on myös se, että keisarikunnan häviö ja Bismarckin antama avoin valloitus sodan julistus aiheuttivat Saksassa ja Englannissa ankaraa taistelua preussilaisten puolelle asettuneen porvariston ja internationalistiset tunteensa voimakkaammin kuin milloinkaan ilmaisseen proletariaatin kesken. Yksin tämän vuoksi Internationaalien vaikutuksen oli voimistuttava kummasakin maassa. Amerikassa samat tapahtumat saivat aikaan hajaannuksen monilukuisten saksalaisten työläis-emigranttien keskuudessa; internationalistinen osa erkani jyrkästi šovinistisesta.

Toisaalta Pariisin kommuunin julistaminen antoi ennen näkemättömän sysäyksen Internationaalien kasvulle leveyssuuntaan ja sen periaatteiden tarmokkaalle puolustukselle kaikkien kansallisuuksien jaostoissa, lukuun ottamatta juralaisia jaostoja, joiden selostuksessa sanotaan edelleen: »Jättäjäismäisen taistelun alku panee ajattelemaan... Jotkut perääntyvät kätkeäkseen voimatomuutensa... Monille muodostunut tilanne» (heidän omista riveissään) »on lahoamisen merkinä», mutta »juuri päinvastoin... tämä tilanne saattaa uudistaa Internationaalien kokonaan»... heidän mallinsa mukaan. Tämä vaatimaton toivomus käy ymmärrettäväksi, kun tarkastellaan syvällisemmin tuota niin suotuisaa tilannetta.

Hajalle laskettua allianssia lukuun ottamatta — sen korvasi sitten Malonin jaosto — komitean piti esittää selostus asiain tilasta kahdessa kymmenessä jaostossa. Seitsemän niistä oli yksinkertaisesti kääntänyt sille selkensä; selostuksessa sanotaan tästä näin:

»Bielin kotelontekijät jaosto enempää kuin kaivertajien ja koristemaalareiden jaostokaan ei ole vastannut ainuttakaan kertaa, kun olemme kääntyneet niiden puoleen.»

»Neuchâtelin ammatilliset jaostot — puusepät, kotelontekijät, kaivertajat ja koristemaalarit — eivät ole kertaakaan antaneet minkäänlaisia vastausta liittokomitealle.»

»Emme ole onnistuneet saamaan minkäänlaisia tietoja Val de Ruzin jaostolta.»

»Loclen kaivertajien ja koristemaalareiden jaosto ei ole antanut mitään vastausta liittokomitean pyyntöön.»

Tätä sanotaan autonomisten jaostojen vapaaksi kansakäymiseksi liittokomiteansa kanssa.

Yksi jaosto, nimittäin

»Courtelaryn piirikunnan kaivertajien ja koristemaalareiden jaosto kolme vuotta jatkuneen sisukkuuden ja itsepintaisuuden osoituksen jälkeen... järjestäytyy... tällä hetkellä... vastarintayhdistykseksi» —

Internationaalinen ulkopuolella, mikä seikka ei vähääkään estänyt sitä lähettämästä kahta edustajaansa kuudentoista edustajakokoukseen.

Sitten seuraa neljä kerrassaan kuollutta jaostoa:

»Bielin keskusjaosto on tällä hetkellä hajalla; yksi sen uskollisista jäsenistä kirjoitti meille kuitenkin hiljan, ettei vielä ole menetetty kaikkia toivetta Internationaalinen uudestisyntymiseen Bielissä.»

»Saint-Blaisen jaosto on hajonnut.»

»Catébatin jaoston oli pakko perääntyä ja päättää loistava olemassaolonsa niiden juonien vuoksi, joita olivat punoneet tuon paikkakunnan isännät» (!) »yrittäessään saada hajotetuksi tuon uljaan» (!) »jaoston.»

»Corgémontin jaosto vihdoinkin on myös joutunut isäntien punomien juonien uhriksi.»

Sitten seuraa Courtelaryn piirikunnan keskusjaosto, joka

»turvautui järkevään toimenpiteeseen: lakkautti tilapäisesti toimintansa» —

mikä ei estänyt sitä lähettämästä kahta edustajaansa kuudentoista edustajakokoukseen.

Sen jälkeen seuraa neljä jaostoa, joiden olemassaolo on enemmän kuin ongelmallista.

»Grangen jaosto on supistunut vähäiseksi sosialistityöläisten ydinjoukoksi... Heidän paikallinen toimintansa on lamassa pienen jäsenmäärän vuoksi.»

»Neuchâtelin keskusjaosto on pahasti runneltunut tapahtumien seurauksena, ja ilman sen erinäisten jäsenten uhrautuvaisuutta ja aktiivisuutta sen tuho olisi väistämätön.»

»Loclen keskusjaosto, joka muutamia kuukausia häilyi elämän ja kuoleman välillä, hajosi lopulta. Aivan hiljattain se on perustettu uudelleen» —

ilmeisesti siinä yksinomaisessa tarkoituksessa, että se lähettäisi kaksi edustajaansa kuudentoista edustajakoukukseen.

»*Chaux-de-Fonds*n sosialistisen propagandan jaosto on kriittisessä tilassa... Sen asema ei ole ainoastaan paranematta, vaan pikemminkin huononee.»

Sitten on kaksi jaostoa — *Saint-Imierin ja Sonvillierin valituskerhot* — joista on mainittu vain ohimennen eikä ole sanottu sanaakaan niissä vallitsevasta tilanteesta.

Jäljelle jää mallijaosto, joka *keskusjaoston* nimestään päätellen on sinänsä vain muiden kadonneiden jaostojen sirpale.

»*Moutierin* keskusjaosto on epäilemättä kärsinyt vähemmän kuin muut... Sen komitea oli jatkuvasti yhteydessä liittokomiteaan... *Jaostoja ei ole vielä perustettu...*»

Tätä selitetään seuraavalla tavalla:

»*Moutierin* jaostolla ovat erittäin suotuisat toimintaolosuhteet, sillä työväestö... joka on säilyttänyt kansanomaiset tavat... on erinomaisesti sijoittautunut: toivoisimme, että tämän paikkakunnan työväenluokka pysyttelisi entistä riippumattomampana kaikista poliittisista aineksista.»

Selostuksesta siis tosiaankin

»*saatäsmällisen käsityksen* siitä, mitä voidaan odottaa *Juran federaation* kannattajilta itseuhrautuvaisuuden ja käytännöllisen järjen mielessä».

He olisivat voineet täydentää sitä lisäämällä, että heidän komiteansa alkuperäisen olinpaikan, *Chaux-de-Fonds*n työläiset ovat aina kieltäytyneet kanssakäymisestä heidän kanssaan. Aivan hiljattain, 18. tammikuuta 1872 pitämässään yleisessä kokouksessa nuo työläiset vastasivat yksimielisesti kuudentoista kiertokirjeeseen hyväksymällä Lontoon konferenssin päätökset ja toukokuussa 1871 pidetyn roomalaisen edustajakokouksen päätöksen, jossa sanotaan:

»*Bakunin, Guillaume ja heidän kannattajansa on hädettävä Internationaalista ainiaaksi.*»

Onko syytä lisätä sanaakaan tuon *Sonvillierissä* pidetyn niin sanotun edustajakokouksen merkityksestä,

joka sen osanottajien sanojen mukaan »aiheutti sodan, ilmisodan Internationaalissa?»

Noilla henkilöillä, jotka ovat pitäneet sitä suurempaa ääntä, mitä vähäpätöisempiä he ovat itse, on tietenkin ollut kiistatonta menestystä. Koko liberaalinen ja poliisihenkinen lehdistö on asettunut avoimesti heidän puolelleen; heidän harjoittama Pääneuvoston parjaus ja hampaattomat hyökkäilyt Internationaalia vastaan ovat saaneet näennäisten uudistajien kannatusta kaikissa maissa. Englannissa heitä kannattivat porvarilliset tasavaltalaiset, joiden juonet Pääneuvosto oli tehnyt tyhjäksi. Italiassa heitä kannattivat vapaamieliset dogmaatikot, jotka jokin aika sitten perustivat Stefanonin lipun alla Yleisen rationalistiseuran, minkä pakollisena olinpaikkana on Rooma, »autoritaarisen» ja »hierarkkisen» järjestön, ateisti-munkkien ja -nunnien luostarin, jonka säännöt edellyttävät, että istuntosaliin asetetaan jokaisen kymmenentuhatta frangia lahjoittaneen porvarin marmorinen rintakuva.³⁷⁹ Saksassa vihdoin heitä kannattivat bismarckilaiset sosialistit, jotka julkaisemastaan poliisihenkisestä »Neuer Social-Demokrat» lehdestä³⁸⁰ puhumattakaan esittävät valkopaitaisten³⁸¹ roolia preussilais-saksalaisessa valtakunnassa.

Sonvillierissä Konklave kääntyi kaikkien Internationaalin jaostojen puoleen ja kehotti pateettisesti, että ne vaatisivat viipymätöntä kongressin koollekutsumista, »jotta tehtäisiin loppu Lontoon neuvoston jatkuvasti harjoittamasta oikeuksien anastuksesta», kuten kansalaiset Malon ja Lefrançais sanovat, mutta todellisuudessa siinä tarkoituksessa, että Internationaali korvattaisiin allianssilla. Tämä kehoitus sai niin hyvää vastakaikua, että heidän oli viipymättä ryhdyttävä väaristelemaan viimeisen belgialaisen edustajakokouksen päätöstä. Virallisessa äänenkannattajassaan («Révolution Sociale», 4. tammikuuta 1872) he ilmoittivat:

»Ja mikä on vihdoin tärkeämpää, 24. ja 25. joulukuuta Brysselissä pitämässään edustajakokouksessa belgialaiset jaostot hyväksyivät yksimielisesti Sonvillierin edustajakokouksen päätöksen kanssa yhteen käyviä päätöksiä yleisen kongressin pikaisen koollekutsumisen välttämättömyydestä.»

Todettakoon, että belgialainen edustajakokous hyväksyi täysin vastakkaisen päätöksen. Se antoi tehtäväksi seuraavalle belgialaiselle edustajakokoukselle, joka pidetään aikaisintaan kesäkuussa, laatia uusien Yleisten sääntöjen luonnoksen Internationaalinen seuraavan kongressin käsiteltäväksi.

Internationaalinen jäsenten valtaenemmistön suostumuksesta Pääneuvosto kutsuu koolle jokavuotisen kongressin vasta syyskuussa 1872.

VII

Kun konferenssista oli kulunut muutama viikko, *allianssin* vaikutusvaltaisimmat ja kiihkeimmät jäsenet, herrat Albert Richard ja Gaspard Blanc saapuivat Lontooseen värväämään ranskalaisten maanpakolaisten joukosta apulaisia, jotka olisivat valmiit tekemään työtä keisarikunnan palauttamiseksi, mikä heidän mielestään oli ainoa keino vapautua Thiersistä ja paikata omiakin taskujaan. Pääneuvosto varoitti asianomaisia henkilöitä, muun muassa Brysselin liittoneuvostoa, näiden herrojen bonapartistisista hankkeista.

Tammikuussa 1872 he riisuivat naamarinsa julkaisuun kirjasen: »*Keisarikunta ja uusi Ranska. Kansan ja nuorison vetoisuus ranskalaisten omaantuntoon.*» Kirjoittaneet Albert Richard ja Gaspard Blanc. Bryssel 1872.

Allianssin huijareille ominaista vaatimattomuutta osoittaen he julistavat:

»Me Ranskan proletariaatin suuren armeijan järjestäjät... me Internationaalinen vaikutusvaltaisimmat johtajat Ranskassa*,

* Helmikuun 15. päivänä 1872 ilmestyneessä »*Égalité*n» (julkaistaan Genève:ssä) numerossa on otsikko »*Häpeäpaaluun*», jonka alla sanotaan: »Ei ole vielä koittanut aika kuvata Etelä-Ranskassa Kommuunin puolustaneen liikkeen tappion historiaa, mutta me, joista suurin osa on ollut Lyonin huhtikuun 30. päivän kapinan harmillisen tappion silminnäkijöitä, voimme jo nyt sanoa, että yhtenä tuon kapinan tappion aiheuttaneista syistä oli G. Blancin pelkuruus, kavaluus ja varastelu. Hän työntyi kaikkialle täyttäessä varjossa pysytelleen A. Richardin määräyksiä.

me, joita ei onneksi ammuttu ja jotka olemme täällä nostaaksemme heidän (*turhamaisten parlamentaarikkojen, kylläisten tasavaltalaisien, kaikenlaisten valedemokraattien*) silmiensä edessä lipun, jonka alla me taistelemme, ja kajauttaaksemme hämmästyneelle Euroopalle meihin kohdistuvista parjauksista, uhkauksista ja kaikista hyökkäilyistä huolimatta tajuntamme syvyyksistä nousevan huudon, kaikkien ranskalaisten sydämissä heti vastakaikua saavan huudon: »*Eläkään keisari!*»

»Häväisty ja syljeksitty Napoleon III kaipaa loisteliasta rehabilitointia» —

ja herrat Albert Richard ja Gaspard Blanc, joille maksettiin III:n Maahanhyökkäyksen salaisista varoista, saivat erikoistehtäväkseen rehabilitoida hänet.

He muuten tunnustavat, että

»ajatustemme luonnollinen kehityskulku teki meistä keisarikunnan kannattajia».

Tämä tunnustus varmaan hivelee heidän *allianssiin* kuuluvien uskonveljiensä korvia. Samoin kuin »Solidarité» parhaina aikoina A. Richard ja G. Blanc julistavat vanhoja fraasejaan »poliittisesta pidättäytymisestä», joka »luonnollisen kehityskulun» antamien tietojen mukaan on toteutettavissa vain kaikkein ehdottomimman despotian kaudella, jolloin työläiset pidättäytyvät kerrasaan osallistumasta politiikkaan, niin kuin vanki pidättäytyy ulkoilusta aurinkoisena päivänä.

He sanovat: »Vallankumousmiesten aika on mennyt... kommunismia on Saksassa ja Englannissa, ensi vuorossa Saksassa. Niemenomaan siellä sitä on muuten ammoisista ajoista kehitelty vakavasti, jotta se leviäisi sitten koko Internationaaliin, ja tuo työväenliitossa huolestuneisuutta herättänyt *saksalaisen vaikutuksen*

Nuo lurjukset saattoivat tahallaan ennakolta harkituilla vehkeilyillään epäilyksen alaiseksi monia niistä, jotka osallistuivat kapinallisten komiteoiden valmistelutyöhön.

Nuo kavaltajat onnistuivat lisäksi saattamaan Internationaalin niin huonoon valoon Lyonissa, että Pariisin vallankumouksen aikana Lyonin työläiset suhtautuivat Internationaaliin hyvin epäluuloisesti. Tästä johtui täydellinen järjestyksen puute, tästä johtui kapinan häviö, joka toi väistämättä mukanaan omien voimiensa varaan jätetyn Kommuunin tappion. Vasta tämän verisen opetuksen jälkeen olemme onnistuneet propagandan avulla yhdistämään Lyonin työläiset Internationaalin lipun alle.

Albert Richard oli Bakuninin ja tämän veljeskunnan suosikki ja profeetta.»

leviäminen on tuntuvasti myötävaikuttanut sen kehityksen pidättämiseen tai oikeammin uuden suunnan antamiseen sille Keski- ja Etelä-Ranskan jaostoissa, jotka eivät milloinkaan ole saaneet ainuttakaan tunnusta yhdeltäkään saksalaiselta.»

Eiköhän tässä kuulu sen suurimman hierofantin* ääni, joka on venäläisenä ottanut allianssin syntymäajoilta alkaen erikoistehtäväkseen *latinalaisen rodun* edustamisen? Vai onko se niiden »todellisten lähetyssaarnaajien» ääni, jotka ilmoittivat »Révolution Sociale» (2. marraskuuta 1871)

»takaperoisesta liikkeestä, johon saksalaiset ja bismarckilaiset ajattelijat koettavat käännäyttää Internationaalini?»

Onneksi Internationaalini todelliset perinteet ovat kuitenkin säilyneet ja herrat Albert Richard ja Gaspard Blanc ovat jääneet ampumatta! Heidän »työnään» on siis »uuden suunnan antaminen» Internationaalille Keski- ja Etelä-Ranskassa koettamalla perustaa bonapartistisia jaostoja, jotka jo yksin tästä syystä ovat »autonomisia».

Mitä tulee proletariaatin konstituoitumiseen poliittiseksi puolueeksi, mitä ehdotettiin Lontoon konferenssissa, niin »*keisarikunnan palauttamisen jälkeen me*» — Richard ja Blanc —

»teemme pian lopun paitsi sosialistisista teorioista myös niiden toteuttamisyrytyksistä, jotka ilmenevät joukkojen vallankumouksellisessa järjestäytymisessä». Sanalla sanoen käyttäessään hyväkseen suurta »jaostojen autonomian periaatetta», »joka on Internationaalini todellinen voima... varsinkin *latinalaisen rodun* maissa»... (»Révolution Sociale», 4. tammikuuta) —

nuo herrat panevat toiveensa anarkiaan Internationaalissa.

Anarkia oli keppihevosenä heidän opettajallaan Bakuninilla, joka lainasi sosialistisista järjestelmistä vain pelkät nimilaput. Kaikki sosialistit tarkoittavat anarkialla seuraavaa: sen jälkeen kun proletaarisen liikkeen tavoite, luokkien hävittäminen, on saavutettu, katoaa valtiovalta, joka on olemassa sitä varten, että mitätön riistäjien vähemmistö voisi pitää sortonsa alaisena tuottajista koostuvan yhteiskunnan valtaenemmistöä, ja

* — M. Bakuninin. *Toim.*

hallituksen tehtävät muuttuvat pelkiksi hallintotehtäviksi. Allianssi asettaa kysymyksen ylösalaisin. Se julistaa proletaaristen rivien anarkian varmimmaksi keinoksi, jonka avulla voidaan murskata riistäjien käsiin keskitettyjen yhteiskunnallisten ja poliittisten voimien mahti. Tämän tekosyyn varjolla se vaatii, että Internationaali vaihtaisi järjestönsä anarkiaan hetkellä, jolloin vanha maailma koettaa musertaa sen. Kansainvälinen poliisi ei vaadikaan sen enempää saadakseen ikuistetuksi Thiersin tasavallan verhoamalla sen keisarin viittaa.*

Lontoossa 5. maaliskuuta 1872
33. Rathbone Place, W.

*Kirjoittaneet Marx ja Engels
lammikuun puolivälistä
5. päivään maaliskuuta 1872*

*Julkaistu kirjassaan Genèvessä
1872*

*Valitut teokset kolmessa
osassa, 2. osa, s. 223—259*

* Dufauren lakia koskevassa selostuksessaan tilanherrakamarin edustaja Sacaze hyökkäilee ennen kaikkea Internationaalin »järjestöä» vastaan. Hän vihaa tuota järjestöä. Todettuaan »tuon uhkaavan työväenliiton etenevän liikkeen» hän jatkaa: »Työväenliitto hylkää... sitä edeltäneiden lakkojen salaisen toiminnan. Sen järjestö on syntynyt ja muuttanut muotoaan kaikkien nähdén. Tuon järjestön mahdin ansiosta... sen toiminta- ja vaikutuspiiri yhä laajenee. Se tunkeutuu kaikkiin maihin.» Sitten Sacaze esittää »lyhyen kuvauksen» järjestöstä ja sanoo lopuksi: »Tällainen on nerokkaassa yhtenäisyydessään... tuon laajan järjestön suunnitelma. Sen voima on itsessään sen perusajatuksessa. Sen voima on myös sen yhteisen toiminnan sitomien kannattajien joukoissa ja vihdoin siinä voittamattomassa kannustimessa, joka panee ne liikkeelle.»